

MARTINUS CENTER KLINT

TEMAFORDYBELSESGRUPPEN 2017
UGE 5 OG 6

Livets skole

©Martinus Institut 1981

Dette kompendium er omfattet af loven om ophavsret og må kun udprintes i enkelte kopier til dit eget private brug.

Du må også gerne tage en kopi i digital form, hvis det udelukkende sker til dit eget personlige brug.

Læs mere om Martinus Instituts information om beskyttelse og formidling af Martinus' værk på www.martinus.dk.

Læs mere om ophavsretsloven på www.retsinformation.dk.

LIVETS SKOLE

Livet er én stor undervisning, og der findes ikke noget bedre undervisningssted for os end hverdagslivet her på jorden. Martinus taler i forskellige sammenhænge om, at vi alle er elever eller lærlinge i denne "Livets skole", og hovedværket "Livets Bog" kan siges at være en lærebog for dem, der ønsker en større og dybere forståelse af livet og derigennem muligheden for at leve et mere optimalt liv. Vi vil fordybe os i den opmuntrende og inspirerende ide om livet som en skole, hvor man kan lære noget af alt og alle.

LÆSEPLAN

Mandag

<i>DEN KOSMISKE LÆREANSTALT</i>	3
<i>MARTINUS-BEVÆGELSEN – HAR DEN ET NAVN?</i>	7
<i>LIVETS BOG 7 – 3 TEKSTSTYKKER FRA EFTERSKRIFT</i>	8

Tirsdag

<i>LIVETS BOG 1 – STK. 15-19</i>	10
<i>LIVETS BOG 2 – STK. 488-490</i>	14

Onsdag

<i>HVAD ER LIVET?</i>	17
<i>MORALSK UDDANNELSE – STK. 1-2</i>	21

Torsdag

<i>LOGIK – KLIP FRA INDLEDNINGEN</i>	23
<i>LOGIK – KAP. 82</i>	26

Fredag

<i>VEJEN TIL DEN SANDE LYKKE – STK. 1-4, 10, 11</i>	29
<i>PERSONLIGE TRÆNINGSSOMRÅDER</i>	33
<i>SMÅBOG 25 – VEJEN TIL PARADIS – KAP. 56, 57</i>	33

Mandag

INTRODUKTION TIL DAGENS TEKSTER

Kursets første tekst er ”Den kosmiske læreanstalt”, som er et af de steder, hvor Martinus mest klart og tankevækkende beskriver livet som en skole. I denne skole lægges der vægt på, at eleverne eller lærlingene må have mulighed for frit at kunne eksperimentere og gøre deres egne selvoplevede erfaringer, på trods af at dette ofte – på grund af vores kosmiske uvidenhed og uerfarenhed – vil gå galt og føre til forskellige former for eksplosioner og ødelæggelser i forsøgslaboratoriet.

At være lærling indenfor åndsvidenskaben er ikke kun en teoretisk uddannelse, men i lige så høj grad en praktisk uddannelse, hvor det gælder om at kunne bruge sin viden og sine erfaringer i det daglige, praktiske liv på en sådan måde, at det kommer til at virke livgivende for andre, samtidig med at man dermed binder sine egne bånd op og efterhånden udvikler sig ud af ”den bombesikre forsøgskælder” og frem til at blive en bevidst, betroet medarbejder på den store guddommelige verdensplan.

Martinus bruger også udtrykket skole eller læreanstalt i den næste af dagens tekster, hvor han understreger, at han ser sit arbejde som et intellektuelt, videnskabeligt værk som kan studeres af interesserede åndsforskere, der derved får en uddannelse i livsvidenskab.

Dagens sidste tekststykker er fra efterskriften til *Livets Bog*, hvor Martinus bl.a. takker for oplevelsen af livet, naturen og universet som en undervisning – og for, at ingen så at sige kan dumpe eller mislykkes i denne livets skole, men hele vejen igennem mørket og prøvelserne har tæt følgeskab af verdensaltets herre, den evige guddom.

Den kosmiske læreanstalt – KOSMOS NR. 2, 2013

1. *Livet er en enhed, kombineret af bevægelse og stilhed*

Den mest gennemgribende faktor i jordmenneskenes daglige liv er deres arbejde eller beskæftigelse, hvorigennem de udfolder hovedparten af deres energi. Energiudfoldelse er det samme som ”bevægelse” og udgør kontrasten til begrebet ”stilhed”. Disse to foreteelser, stilhed og bevægelse, udgør tilsammen den enhed, vi kalder livet eller den evige tilværelse. Nogle vil måske mene, at stilhed udelukker bevægelse, og at bevægelse gør det umuligt for stilheden at eksistere, men det er kun tilsyneladende. De kan kun opleves på grund af hinandens eksistens, og al livsoplevelse er dybest set oplevelse af grader af henholdsvis stilhed og bevægelse.

2. *Stilheden eller bevægelsens kontrast er også energi*

Kan energi og stilhed virkelig udgøre en enhed? Ja, når to kontraster gøres til en enhed, opstår der en foreteelse, der kan virke på sanserne som tilkendegivelse af eksistens, som manifestation eller åbenbaring. Manifestation eller åbenbaring er det samme som oplevelse af livet. Oplevelse af livet var komplet umulig, hvis ikke liv udgjorde en enhed kombineret af bevægelse og stilhed. Men hvordan kan bevægelse og stilhed kombineres til en enhed? Det kan de af den simple grund, at stilheden eller bevægelsens kontrast også er energi. Det er en modvægt eller et

tryk, der kan sættes op imod bevægelsen. Det er dette modtryk mod bevægelsen, der bevirker, at denne fremtræder i grader af hastighed. En bevægelse kan jo være både langsom og hurtig, ja, den kan være så langsom, at vort sansesæt slet ikke opfatter den som bevægelse, men kalder den absolut stilhed. Den kan også være så hurtig, at vi ikke kan opfatte den med vore fysiske sanser, og da bliver den også til absolut stilhed for os. Den fysiske videnskab har dog i vor tid forlænget det jordiske menneskes perspektiv, idet den gør rede for bevægelser i atomsystemer og mælkevejssystemer, som ikke kan opfattes direkte gennem fysisk sansning, men kun ved hjælp af den menneskelige tankes beregninger. Men uden for disse mikro- og makrokosmiske bevægelser eksisterer for det jordiske menneske en verden af stilhed. Denne stilhedens verden (som kun er stilhed for vort åndelige perspektiv) tror materialistisk indstillede mennesker er en intethed, men for åndsforskeren bliver den den nødvendige kontrast til oplevelsen af alle mikro-, mellem- og makrokosmiske bevægelser.

3. *Hele universet, alt hvad der kan sanses, er udfoldelse af energi, imod hvilken der forekommer modtryk*

Jeg kan ikke her komme nærmere ind på energiudfoldelsens kosmiske analyse, den gør jeg rede for i mit hovedværk *Livets Bog*, men blot henviser til, at hele universet, alt hvad der kan sanses, er udfoldelse af energi, imod hvilken der forekommer modtryk. Dette modtryk sætter sit præg på bevægelsen og gør den hurtig eller langsom og skaber derved alt det, der inden for den fysiske videnskab udtrykkes som frekvenser og bølgelængder, der har forskellig virkning på de levende væseners sansesæt. Da dette modtryk er det samme som det levende væsens vilje, er alle former for bevægelse og energiudløsning og dermed alle former for manifestation eller skabelse noget, der udløses i et levende væsens bevidsthed. Universets utallige mælkevejssystemer med deres sole og kloder såvel som dets atomsystemer med elektroner og protoner er bevægelser, der udløses og reguleres af viljeførende kræfters modtryk.

4. *Det jordiske menneske kan ikke sanse eller opleve universet som levende*

Al bevægelse i universet udløses og reguleres igennem levende væseners viljeføring. Men af denne viljeføring accepterer det uindviede jordiske menneske kun den, der udløses af de væsener, som det kan opfatte som levende væsener med sine fysiske sanser. Den kolossale energiudløsning, som forekommer uden at være manifesteret af væsener, der kan opfattes af jordmenneskets fysiske sanser, kalder man blot døde eller blinde naturkræfter. Det kan naturligvis ikke bebrejdes jordmennesket, at det ikke kan sanse eller opleve universet som levende i stedet for dødt. Men denne tilstand af uvidenhed om den kosmiske sammenhæng skal samme jordmenneske naturligvis ikke forblive i, det skal efterhånden lære det universelt-organiske at kende for at kunne blive medarbejder i en stor guddommelig verdensplan og derved blive et "menneske i Guds billede", der som solene i verdensaltet stråler lys og varme ud over andre levende væsener.

5. *Jordmenneskets mentale sfære udgør for tiden en universel "forsøgskælder" eller et "kosmisk-kemisk forsøgslaboratorium"*

Så længe væsenet ikke forstår, at al energiudløsning i verdensaltet er udtryk for vilje eller bevidsthed, og at der bag denne udløsning eksisterer logisk tænkning, der manifesteres som en verdensplan, forstår det naturligvis langt mindre, hvad en sådan verdensplan går ud på, og er derfor uegnet til at være medarbejder ved planens udførelse. Sådanne uvidende væsener som jordmenneskene har Forsynet derfor anbragt i "bombesikre rum", hvor der gives dem lejlighed til at eksperimentere på egen hånd uden at lave alt for store ulykker, der kunne blive virkelig

farlige for den store plans udførelse, men hvor de tværtimod kan gøre visse erfaringer, ved hjælp af hvilke de efterhånden lærer den kosmiske kemis love at kende i en sådan grad, at de begynder at blive kvalificerede som medarbejdere ved planens videre realisation. Jordmenneskeheden mentale sfære udgør for tiden en sådan universel "forsøgskælder" eller et "kosmisk-kemisk forsøgslaboratorium", hvor jordmennesker får lov at blande tankestoffer på alle mulige måder og at se, hvad resultatet bliver. Foreløbig foregår forsøgene ret planløst i det jordmenneskelige laboratorium. Man blander sine tankestoffer for at få profit og magt og berømmelse som resultat, men opnår i det store og hele blot en masse eksplosioner, som får "laboratoriet" til at ryste i sin grundvold og virker dræbende eller lemlæstende på mange af "laboratorieassistentterne". Jordmenneskene tror, at de selv er den allerhøjeste form for levende væsener i universet, og at al den energiudfoldelse i form af de vældige stjernebilleder, der hver nat synligt sejler forbi deres egen verden ude i det store rummelige rum, kun er et resultat af døde, tilfældige kræfter. Skønt disse millioner af vældige verdener viser sig som strålende og lysende stjerner, har det enkelte jordmenneske endnu ikke rigtigt fattet det symbolske udtryk for universets hensigt eller Guddommens vilje, der her fra selve rummet sendes til ham gennem nattens mørke. Han fatter ikke, at når så umådelige kræfter eller så overvældende stor en del af universets energiudfoldelse udfolder sig som lys i mørket, kan det også være et fingerpeg for ham og for det, der er hensigten med hans egen tilværelse: at blive et lys i mørket til glæde og gavn for levende væsener. Uden at vide af det har han således Guddommens "arbejdstegning" foran sig, når stjernehimlen åbenbarer sit ocean af lysende sole og mælkeveje.

6. Solene er centrum for udfoldelse af energi, og det samme er hvert eneste jordiske menneske

Nu vil man måske indvende, at man da ikke kan sammenligne organiske væsener i kød og blod med sole og lysende stjernesystemer. Og det er netop en sådan indvending, der viser, at dens ophav befinder sig i "eksperimentkælderen" og endnu ikke er moden til at deltage som medarbejder i udførelse af den guddommelige verdensplan. Jordmennesket må lære at forstå, at der i princippet ikke er nogen forskel på solene og det jordiske menneske. Solene er centrum for udfoldelse af energi, og det samme er hvert eneste menneske, der lever på jorden. Viser solene ikke, at stærkt lysende og varmende energier virker længst ud i universet og skaber betingelser for liv på kloder, der ellers ville være golde og øde? Solene er livgivende og livsbefordrende, uden dem fandtes overhovedet ikke noget organisk liv i kød og blod og ingen jordklode med planter, dyr og mennesker. Vor føde er koncentreret solenergi, og jordens kul og olie, som vi bruger til opvarmning i vinterperioden, hvor solens stråler ikke direkte kan opvarme atmosfæren, er så at sige koncentreret solkraft, så det på denne måde alligevel er solen, der giver os varme også om vinteren. Vort kød og blod, hele vor fysiske krop, er altså i den grad i slægt med solen og dens energi, at vi på en måde er solens "børn", og man forstår det naturlige i, at fortidens mennesker tilbad solen som en guddom.

7. De jordiske mennesker skal blive som solen: udstråle lys og varme til alt og alle

Men vort slægtskab med solen er ikke blot noget rent fysisk. Den er også et strålende symbol på, hvorledes mennesket ved at udstråle lys og varme, og det vil i denne forbindelse sige humanitet og næstekærlighed, kan forvandle en kold, mørk og hård verden til en lysende fredens verden. Er det ikke almengældende at bruge udtryk som lysende og varmende om de tanker og følelser, der omsat i handling gavner og glæder andre levende væsener? Hvorfor gør man det? Man gør det ud fra en instinktiv fornemmelse af, at alle livsbefordrende kræfter er i

slægt med hinanden, og det er de også. Foruden at vi gennem de kræfter, der kommer til os ude fra rummet, får opretholdt og fornyet vore fysiske organismer, får vi undervisning i den del af universets love, som vi i øjeblikket aller mest har brug for. Fra deres "bombesikre eksperimentkælder", som de endnu er nødt til at være i, fordi de omgås de kosmisk-kemiske sprængstoffer så naivt og letsindigt, har de jordiske mennesker udsigt til den tegning, som de efterhånden skal lære at arbejde efter. De skal lære ligesom solene at kunne funkle og stråle såvel over retfærdige som uretfærdige, over onde og gode. "Mennesket i Guds billede" skal ikke være et væsen, der ikke kan lide den eller den. Det skal ikke ønske smerte, straf eller død over noget andet levende væsen. Så længe det endnu kan nære had, bitterhed eller skinsyge mod nogen eller fyldes af vrede, misundelse og irritation, hører det endnu hjemme i den eneste verden, hvor det kan lære, hvad der sker, når det blander den slags energier i sin bevidsthed, nemlig den fysiske verden, jeg kaldte forsøgslaboratoriet.

8. *Mange mennesker er i dag lærlinge eller elever inden for den kosmiske læreanstalt, men de nye kundskaber må bruges i det praktiske liv for at have betydning*

Denne fysiske verden er en af universets kosmisk-kemiske læreanstalter, hvor de jordiske mennesker må gennemgå mange klasser, dvs. gennem mange fysiske inkarnationer gøre nødvendige erfaringer gennem karma- eller skæbneloven. De må høste, som de har sået, ikke som straf, men som belæring. Mange mennesker på denne klode er i dag nået så vidt, at de begynder at ane den store guddommelige plans tilstedeværelse og også, at de selv er en del af denne plan og skal blive en bevidst medarbejder ved dens udførelse. Hvordan kan man blive så udviklet, at man kan blive betroet at begynde at udføre et arbejde efter den guddommelige arbejdstegning? Ja, man må jo som i alt andet stå i lære og modtage en uddannelse. Der er mange mennesker, som nu er lærlinge eller elever inden for denne kosmiske uddannelse. Men De må ikke tro, at denne uddannelse blot består i at lære kosmiske analyser at kende og at interessere sig for dem. Det, at De studerer åndsvidenskab, kan sammenlignes med, at lærlinge som et led i deres uddannelse går på teknisk skole, og der kan eleven eller lærlingen jo lære mange umådeligt nyttige ting. Men han lærer jo alt dette for at kunne bruge det i det praktiske liv, ellers har det ingen betydning. Det samme gælder for åndsvidenskabens vedkommende, den må bruges i det praktiske liv i hverdagen for at have betydning. Et væsentligt led i den kosmiske undervisning, alle disse lærlinge og elever nu kommer ud for, består i at prøve, om de kan bruge deres nye kundskaber i det praktiske liv. Derfor ser vi alle disse mennesker i højst forskellige situationer. Nogle er stærkt bundet af fattigdom, medens andre er bundet af rigdom. Nogle er udsat for mennesker, der gerne vil strides, nogle er bundet af svære sygdomme og legemlige lidelser, og umådeligt mange er bundet i et arbejde, der ikke har deres interesse. Kan de komme igennem alt dette uden vrede, bitterhed eller irritation? Det er i alle tilfælde noget, vedkommende selv har sået i tidligere liv, de kommer ud for at høste. Kan de gøre det uden at give andre skylden? Kan de løse alle disse bånd ved at løse noget i deres eget sind, eller søger de at flå og rive i båndene, fordi de tror, at det er "alle de andre", der binder dem? Sådanne prøver og mange andre af lignende art er eleverne udsat for, og består de prøverne, glider de frem mod den afsluttende eksamen, som består i, at de skal være med til at lave "forsøgslaboratoriet" om til et værksted, hvor der ikke mere foregår en kæde af eksplosioner af store og små krige, men hvor man arbejder efter den førømtalte "arbejdstegning" og med praktisk næstekærlighed og humanitet skaber en fredens verden på denne klode.

9. *Vi skal alle lære at blive medarbejdere i den kosmiske læreanstalt*

De overordnede og underordnede på de forskellige arbejdspladser er i lige høj grad lærlinge i livets skole. Nogle skal lære at kunne tjene og lyde, og nogle skal blive trætte af at byde og befale over andre; begge parter skal lære at blive medarbejdere. De skal lære, at den energiudfoldelse, som de kan præstere, er en del af verdensaltets energi, men netop den del, som de har ansvaret for. Det jordmenneske, som begynder at blive bevidst i at være medmenneske, vil med sin viljes modtryk kunne skabe den bevægelse i sin energiudfoldelse, som er på bølgelængde med universets grundtone, og det vil sige det samme som at stråle livgivende og kærlige tanker, følelser og handlinger ud mod sine omgivelser, enten man synes, de er retfærdige eller uretfærdige. Det menneske, som kan gøre sin daglige tilværelse til et lysende og varmende solskin for andre, er kommet ind i den klasse i den kosmiske læreanstalt, hvor man forberedes til den store eksamen, som er den kosmiske indvielse eller den store fødsel.

Fra et foredrag af Martinus afholdt på Martinus Institut den 3. marts 1944. Dato usikker. Referat af foredrag bearbejdet af Mogens Møller. Bearbejdelsen er godkendt af Martinus. Første gang bragt i *Kontaktbrev* nr. 8, 1958. Artikel-id: M1110.

© Martinus Institut 1981, www.martinus.dk

Martinus-bevægelsen – har den et navn?

Ovenstående spørgsmål og svar stammer fra en fast rubrik i *Kontaktbrevene* 1950-51, hvor Martinus svarede på spørgsmål fra læserne. Spørgsmål nr. 26 blev bragt første gang i *Kontaktbrev* nr. 21, 1951. Artikel-id: M3026.

© Martinus Institut 1981, www.martinus.dk

Spørgsmål:

Hvorfor har “Martinus-bevægelsen” ikke et passende navn, ved hvilket den kan kendetegnes ligesom de andre åndelige bevægelser, såsom Teosofi, Antroposofi, Indre Mission, Jehovas Vidner etc.? –

Svar:

Da der ikke under nogen som helst form omkring mit åndsarbejde eksisterer og heller aldrig nogensinde vil komme til at eksistere forenings-, sekt- eller religionsdannelse med opsatte love og forskrifter, med sakramenter og dåbshandlinger etc., vil der her således ikke være nogen som helst “bevægelse” at give navn.

At mit åndsarbejde får flere og flere interesserede studiedeltagere og læsere betyder dog ikke, at disse derved kan udtrykkes som et organiseret, religiøst samfund. At man studerer eller læser mine værker betyder lige så lidt, at man derved danner menighed, sekt eller kirke, som hvis man læser andre forfatteres videnskabelige værker. Da hele mit åndsarbejde kun går ud på at være en undervisning eller en manifestation af kundskaber i form af verdensbilledets analyser og derigennem blotte betingelserne for næstekærligheden eller den humane livsførelse eller væremåde, der gør mennesket identisk med verdensfreden, kan mit arbejde således ved sin intellektuelle struktur aldrig nogen sinde blive en religion, baseret på tro. Det kan derimod udelukkende kun blive en skole, en læreanstalt, en institution for vejledning og uddannelse i livsvidenskab, hvorved den udviklede studerende kan blive i kontakt med sin guddommelige omskabelse fra dyr til “mennesket i Guds billede”.

Dette mit arbejde er således for absolut alle sandhedssøgere ganske uafhængigt af hvilken religion, nation eller race, de så end måtte tilhøre. Mine analyser er ligesom en hvilken som helst anden videnskab absolut neutral og

upartisk.

Da mit åndsarbejde således er en manifestation af og en vejledning i verdensbilledets evige analyser, kan det slet og ret kun være at betegne som kosmisk videnskab, der igen er det samme som "åndsvidenskab", ligesom de studerende af denne åndsvidenskab kun kan være at udtrykke som "åndsforskere". At udtrykke mit åndsarbejde og dets interesserede forskere ved nogen anden betegnelse kan kun være udtryk for en total misforståelse.

LIVETS BOG 7 – 3 tekststykker fra Efterskrift

Hellige Fader! – Du den eneste ene! Jeg takker og priser dig, fordi du har givet mig sansesæt, der sætter mig i stand til at høre, fatte og forstå alle naturens eller livets manifestationer som værende ét med din almægtige røst eller stemme og lader mig opnå bevidst at opleve og forstå denne din personlige mod mig rettede faderlige røst, opdragelse og velsignelse. – Tak fordi du har givet mig evne til at nyde denne din himmelske stemmes mægtige musik og tale. Denne vidunderlige stemme, som fra guddommelige væsener har lydt omkring Himalayas sneklædte tinder, har frembragt pyramiderne og sfinkserne og således i årtusinder udfyldt den åndelige atmosfære i Indiens og Ægyptens solfyldte troperiger. Den samme himmelske røst rungede engang ud over Judæas bjerge, så det gav genlyd i fjerne riger og fjerne tider. Det brusede gennem havenes vande, det hviskede ved den lille bæk i skovens stille ensomhed, og det vibrerede fra pol til pol: "Salige er de rene af hjertet, thi de skulle se Gud. – Salige er de barmhjertige, thi dem skal der vises barmhjertighed. – Salige er de, som hungre og tørste efter retfærdigheden, thi de skulle mættes ...". Glæder og fryder eder, og salig, salig, salig, således lød disse himmelske harmonier i det uendelige, og ekkoet heraf blev millioner af menneskers åndelige fundament gennem årtusinder.

Himmelske Fader! – Tak fordi du har sat mig, støvgranet for dit hellige åsyn, i stand til at reflektere på denne din mægtige imod mig rettede personlige korrespondance, tale og undervisning, og gjort mig bevidst i, at jeg ikke har nogen som helst for mig eksisterende anden fader, præst eller lærer. Alt, hvad jeg ved, har du selv personligt sagt mig. Men da alt, hvad du har sagt mig, er identisk med al min viden, og min viden igen kun kan eksistere som den udløsende basis for alle mine manifestationer, bliver disse mine manifestationer i virkeligheden identiske med dine manifestationer, og mine tanker er således dine tanker, og mine veje er dine veje og min vilje er din vilje. Og alt, hvad jeg har af bevidsthed og viden, har du selv personligt givet mig. Men derved har du blottet for mig eller ladet mig selvopleve, at du har givet mig, overfor alt, hvad der kommer indenfor mine manifestationers rækkevidde, at udgøre din røst, stemme eller tale.

Elskede, hellige Fader! – Jeg priser og takker dig, fordi du har vist mig, hvorledes alle eksisterende livsformer, planter og dyr af højst forskellige former, mennesketracer af forskellig farve, af forskellig udvikling, af forskellig skæbne, af forskellig moral, af forskellig opfattelse af dig selv, himmelske Fader, er under din skabende og styrende hånd. Du har ladet mig se, at ikke ét eneste væsen bliver svigtet eller kan blive mislykket i din guddommelige plan. Din ledende hånd er over

hvert eneste væsen, hver eneste gudesøn. Du er hos ham i mørket. Du er med ham i hans lidelseseperioder, selv om han ikke aner eller forstår din nærværelse. Du er den ild i hans indre, der får ham til sejrrikt at opstå af primitivitetens mørke og kulde for at lade ham lyse og funkke din visdom og kærlighed ud over alt og alle. Således har du ført alle de væsener igennem dommedagens eller ragnaroks mørkesfærer, der i dag befolker dine højeste lysregioner. Og således er du i dag i færd med at føre alle mennesker ud af jordens mørke- eller lidelsessfærer og ind i dine lysregioners strålevæld.

Tirsdag

INTRODUKTION TIL DAGENS TEKSTER

Dagens tekster er fra fortalen til *Livets Bog* og de er med her, fordi de for mig at se beskriver Martinus' hovedværk *Livets Bog* som en – absolut frivillig – vejledning for de studerende i livets skole; en skole hvor alt er læresætninger, og hvor alle er såvel elever som lærere. I denne skole gælder det om finde frem til de kilder til viden, som er oplysende, livgivende og stimulerende for den enkelte sandhedssøger. Martinus beskriver 6-7 kendetegn ("strømme") på om, man befinder sig ved den rette kilde til viden, og forklarer hvordan, man netop der kan komme til (svagt) at opleve sin daglige tilværelse som én lang henvendelse fra Guddommen eller Naturen, der i hans værker er den store læremester – professorernes professor – og kilde til al viden.

Ideen om Naturen som den store læremester uddybes i dagens sidste tekststykker fra bind 2 i *Livets Bog*, hvor Martinus beskriver livets grundanalyse som en korrespondance eller samtale imellem det levende Verdensalt og det enkelte levende væsen. Han formulerer også et foreløbigt mål for det jordiske menneske (i livets skole), nemlig at kunne forstå og svare fuldkomment på denne korrespondance.

LIVETS BOG 1 – fra Fortalen

STK. 15 *Livets Bogs mission. Livets direkte tale. Livets religion*

Når jeg her i fortalen har berørt problemer, som ellers finder sin specialbelysning senere i bogen, så er det, som jeg allerede før har nævnt, udelukkende for at gøre den studerende bekendt med, hvor uendelig stor en forståelse, tolerance og frihed hans opfattelse af og dermed hans holdning til *Livets Bog* vil blive til del her fra den kilde, fra hvilken nævnte bog er udgået, ganske uafhængig af, hvordan denne holdning så end måtte blive, således at hans egne tanker, meninger og synspunkter *ikke på nogen måde*, hverken nu eller i fremtiden, *af samme bog skal blive dogmatisk bundne*, men at han derimod af denne vil blive ydet al mulig inspiration til i fuld frihed *at tænke selv, at arbejde selv* og yderligere til af *egen fri vilje selv at udsøge sine oplysninger* i en hvilken som helst bog eller på et hvilket som helst sted, disse for ham *særligt passende* og derved inspirerende realiteter måtte være at finde. Man er nemlig fra kilden til *Livets Bog* forlængst indforstået med, at det absolut ikke kan nytte noget, at et væsen søger sine oplysninger i nævnte bog, hvis disse oplysninger i den for inspirering af samme individ særligt tilpassede form kun findes i islam, buddhismen, kristendommen e.l. med de ind under hver især henhørende sekter og lærebøger, ligesom det i samme grad absolut heller ikke kan nytte noget for et væsen at søge de nævnte steder, hvis de oplysninger, som er af særligt tilpasset inspirationsværdi for nævnte væsen, kun findes i *Livets Bog*. *Livets Bog* har derfor ikke til opgave at lede læseren bort fra den religion, sekt, trosbekendelse eller opfattelse af livet, i hvilken han eventuelt måtte befinde sig, og som måtte være af en for ham særlig *livgivende værdi* eller *guddommelig inspiration*, men vil derimod på basis af sin universelle upartiskhed i fuldeste mål kun have til opgave at *lede sandhedssøgeren til forståelsen af den daglige oplevelse af livet* med dets tildragelser, dets behagelige og ubehagelige erfaringer, dets lyse og mørke scenerier som identisk

med en, for ham selv særligt tilpasset, og af Forsynet udløst direkte korrespondance, en korrespondance, som det pågældende individ, efterhånden som det *bliver bevidst i sin evige tilværelse*, vil blive i stand til at reflektere på ligeså let, som det nu er i stand til at reflektere på et med sig jævnbyrdigt medvæsens korrespondance. Livets Bog skal således give den studerende et indblik i, hvorledes denne førstnævnte korrespondance eller *denne livets direkte tale* eksisterer som udgørende *tilværelsens absolut eneste fundamentale religion*, idet den nemlig kun kan eksistere med absolut *alle som lærere, med alle som elever og med alt som læresætninger. Da alle levende væsener* derved eksisterer som *fødte medlemmer* af denne religion, har den ingen forudgående indmeldelses- eller optagelsesceremonier. Og da dens område fra evighed til evighed omspænder intet mindre end *selve altet*, har vi her *den eneste eksisterende religion*, i hvilken der, i bogstavelig forstand, kun findes *én hjord og én hyrde*.

Da Livets Bog udgør en genfortælling af oplevelsen af denne altomspændende "*livets religion*" og er blevet manifesteret med det formål at stimulere udviklingen af individets evne til *selv at forstå nævnte religion*, således at det bliver i stand til, – ikke ud fra Livets Bog, – men *ud fra livets egen direkte tale*, selv at skue, *hvad det må og ikke må, hvad der er virkeligt og uvirkeligt*, vil man kunne forstå, at *Livets Bog ikke i noget som helst tilfælde skal virke som stimulerende kraft for dannelse af sekt, religion eller trosbekendelse*, i særdeleshed fordi livets religion, som før nævnt, netop anerkender *alle levende væsener*, både dem, der har trosbekendelse, og dem der ikke har nogen, både de såkaldte "hellige" og de såkaldte "ugudelige", både dyr og mennesker som sine *fødte medlemmer, udøvere og dyrkere*. Og af samme årsag vil Livets Bog heller ikke komme til at manifestere sig som en kombination af opsatte forbud, religiøse lovparagraffer og straffebestemmelser, men fremtræder derimod som en *af kærlighed udløst absolut frivillig vejledning for den sandhedssøgende studerende i livets skole til at finde vej til den eller det i hans daglige omgivelser og oplevelser, der måtte være af en for ham særligt tilpasset livgivende inspiration eller oplysende betydning ved dannelsen af en for ham selv fremtidig lykkelig skæbne*, absolut uden hensyn til, hvilken zone, tilstand eller livsopfattelse nævnte *den eller det* så end måtte repræsentere. Livets Bog vil således ikke kunne indkapsles i eller monopoliseres af nogen som helst form for sekt- eller samfundsdannelse, idet den netop ved sin *universelle, upartiske kærligheds- og visdomsmanifestation* aldrig kan komme til at eksistere uden *ligeså godt at være en lærebog for dem, der ikke er medlem af nogen sekt*, som for dem, der befinder sig i en sådan, netop i kraft af dens identitet som *universaludtryk for livets egen levende religion*, i hvilken alle som før nævnt er medlemmer, og alt er læresætninger.

STK. 16 *Sandhedssøgeren og den rette kilde. "Falske profeter"*

For enhver sandhedssøger eller studerende af livets højeste problemer vil det være af overordentlig betydning at blive ledet til *den rette oplysende kilde*. Da *den guddommelige visdom* udstråler gennem mange vidt forskellige former for *væsener, videnskaber, religioner og kunstarter*, kan det have sine vanskeligheder for den sandhedssøgende at finde ud af hvilken af disse nævnte realiteter og hvilken form i samme realitet, der netop vil udgøre *den for ham særligt tilpassede* rette vejledende kilde. Det kan derfor her være gavnligt at oplyse, at en realitet eller manifestation for at være identisk med den rette kilde for et individ må være af en sådan natur, at *den netop er i samklang med det bevidsthedsniveau* eller den erfaringszone, som det pågældende individ tilhører, og derfor overfor samme individ kun kan virke som en livgivende inspiration. Hvis nævnte realitet ligger *altfor meget forud* for det pågældende individs erfaringsfelt eller bevidsthedsni-

veau, vil den for samme individ være *fantastisk*, på samme måde som den vil være *naiiv*, hvis den er omtalte væsens udviklingstilstand altfor underlegen, og kan i begge tilfælde således ikke anslå de strenge i individets bevidsthed, der lader det opleve nævnte realitet som sandhed. Men når en ting ikke kan opleves som sandhed, vil samme ting netop derved få skæret af usandhed over sig. Og vi står her overfor grundprincippet i de problemer, der i den daglige tilværelse er kendt under begrebet “falske profeter”, “falske messiasser”, “falske verdenslærere” osv. *Som vi her ser, behøver disse realiteter således ikke at være absolut falske*, men bliver kun falske overfor et sådant væsen, overfor hvis *karaktertrin* eller *udviklingstilstand* deres livgivende eller *oplysende værdi* ligger så meget forud eller bagefter, at ingen *kontakt- eller fornuftsmæssig forbindelse* mellem samme kan komme til udløsning.

For ethvert individ eller for enhver sandhedssøger gælder det altså om, i hans daglige færden og oplevelse af livet, at finde de væsener, *de manifestationsformer, den lektur, den beskæftigelse eller det lidet eller meget*, der for ham må være identisk med en *absolut livgivende eller stimulerende basis for hans udvikling fra uvidenhed til viden, fra mørke til lys, fra sorgens og skyggernes mørke riger til kærlighedens lysende zoner foran den evige Guddom*.

STK. 17 *Den rette kildes særlige kendetegn. Evnen til at opleve livet som Guddommens korrespondance*

For at hjælpe sandhedssøgeren til at erkende, om han befinder sig ved *den for ham særligt gældende rette kilde*, vil det her være nyttigt at oplyse, at sådanne væsener, ting eller manifestationer, som er af særlig inspirationsværdi for et væsen, eller sådanne realiteter, der kan virke som identiske med ovennævnte stimulerende basis, kendes meget let derpå, at de ved oplevelsen eller sansningen sender *en strøm af varmebølger, en strøm af livskraft eller energi, en strøm af idéer, en strøm af længsel efter at repræsentere en større fuldkommenhed, en strøm af håb og tro på Forsynet eller Faderen, en strøm af guddommelig tilfredshed, harmoni og lykke, en uimodståelig kærlighedstrang eller forøget evne til at elske alt og alle* gennem det pågældende væsen. Der hvor det er i forbindelse med én eller flere af disse strømme, der er dets rette plads i tilværelsen. Og absolut *kun der alene* kan der være håb om, at individet kan tilegne sig de første svage tendenser af evnen til *bevidst* at opleve dets egen daglige tilværelse som en, *for det selv* af Forsynet reserveret og tilpasset guddommelig, *faderlig korrespondance eller tale*, netop *den eneste eksisterende* form for indstilling af bevidsthed eller holdning overfor livets oplevelse, hvorigennem det er muligt for individet *at blive ét med vejen, sandheden og livet og dermed ét med Faderen eller bevidst i Guddommen*. Om individet har sin forbindelse med disse førømtalte strømme gennem denne eller hin religion, gennem Livets Bog eller en anden bog, gennem dette eller hint af alle øvrige i tilværelsen forekommende realiteter, er således *ganske underordnet*. Hovedsagen er derimod, *at individet netop er der, hvor det enten har eller kan få forbindelse med den eller det, gennem hvilket dets egen inspiration kan udløses*.

STK. 18 *Livets Bog og læseren*

Efter disse oplysninger håber jeg, at man vil være i stand til at erkende, at man fra Livets Bog ikke under nogen som helst form vil møde intolerance, men derimod af samme bog blive imødekommet med den allerstørste forståelse og sympati ganske uanfægtet af, hvilket bevidsthedsniveau eller hvilken karaktertilstand man så end måtte tilhøre, og som følge heraf *også ganske uanfægtet af, hvilken holdning til Livets Bog* man så end måtte indtage.

I forbindelse og kontakt hermed mener jeg at have ført Livets Bog uden om

alle de realiteter, der ellers ved fejlagtig erkendelse af *bogens sande natur* ville have gjort den til et for nutidens og fremtidens *selvstændige tanker* og manifestationer dogmatisk bindende eller frihedsberøvende monopol.

STK. 19 *Mit forhold til Livets Bog og kernen i samme bog. Livets Bog som et defensorat for alle væsener. Den evige sandhed, i en ny inkarnation*

Efter nu at have gjort rede for den tolerance og sympati, som vil blive enhver læsers eller studerendes holdning til Livets Bog til del her fra den kilde, hvorfra nævnte bog er udgået, vil der kun være tilbage at give et lille overblik over mit eget forhold til omtalte bog og over kernen i samme bogs indhold, hvilket derfor er givet udtryk i de efterfølgende linjer.

Livets Bog udgør et for det jordiske menneskes nu gryende kosmiske bevidsthedsniveau tilpasset samlet udtryk for verdensaltet, livet eller tilværelsen, transformeret ned fra den zone i udviklingen, hvor alle overfysiske eller åndelige realiteter ikke eksisterer som mystik eller utopier, men derimod i fuldeste mål fremtræder som udgørende det daglige livs fundamentale, bevidste oplevelser og detaljer, således som jeg gennem mit eget af en udviklet kærlighed, intelligens og intuition opbygget og reguleret kosmiske sansesæt har været i stand til at opleve det.

Da livet på ovennævnte måde har vist sig for mig som strålende lys og fuldkommenhed, samt afsløret væsenernes identitet som "*sønner af Guden*" og endvidere vist mig, at kærlighed er den største magtfaktor i al manifestation, idet dette, "*at være til glæde og velsignelse for alt, hvad man kommer i berøring med*", er det eneste, der er i stand til at bringe individet til klarhed over *sig selv, sin guddommelige Fader og den bestående verdensordning*, og samtidig er *det eneste*, som er i stand til at fritage eller føre det ud af alt det, der hører ind under begrebet "smerte", og endelig, at *ethvert væsens skæbne bygges op af de virkninger, til hvilke det selv er årsag*, har jeg følt, at jeg ved i form af billeder, tekst, tale og væsen at afsløre min bevidsthedstilstand, kan være til nytte, som *en hjælpende hånd*, for alle dem, der søger efter *sandheden, Faderen eller Guddommen*, og for alt det, Faderen har givet mig i form af omgivelser. Det fundamentalt nyttige heri kan blandt andet understreges dermed, at Livets Bog grundet på det universelle udsyn, den repræsenterer, ikke kan eksistere uden at udgøre *et eneste stort forsvar* for læseren overfor alle dem, der måtte komme til at fremtræde som hans anklagere. Dens hovedopgave er således at inspirere dem til at lære at elske ham således, at de må være gode og kærlige imod ham, og samtidig vise dem, at *hver gang de tilgiver ham*, hvad større eller mindre forulempelse han så end måtte have forvoldt dem, *befrier de sig fra en af de sandsække*, hvis tyngde i form af "*ikketilgivelse*" holder dem bundne til de lavere og mindre udviklede former for tilværelsesplaner, og hvorfra de, i samme grad som *nævnte sandsække slippes*, mere og mere frit og uhindret *kan hæve sig op til lysere og lykkeligere regioner af tilværelsesplaner foran den Eviges trone*. Den vil vise dem, at dette ikke blot er en smuk drøm, men *en virkelig realitet*, der daglig foregår i deres omgivelser. Den vil lære dem at forstå, at han, ligesom de og alle andre eksisterende væsener, arbejder *i den samme have*, og at der, som jeg allerede tidligere har bemærket, kun findes *én Gud og én eneste religion*, hvis levende illustrerede læresætninger hvert eneste øjeblik *demonstreres for hver enkelt gudesøn* på en for dennes midlertidige udviklingstrin tilpasset og pr. omgivelserne, *faderlig korrespondance*. Den vil endvidere klargøre, at denne ene Gud og denne ene religion indbefatter og udgør alt, hvad der eksisterer, og at alt, hvad der ellers forefindes i tilværelsen under begrebet "religioner", kun er *genklange eller strålebundter* fra denne ene altomspændende levende religions umådelige lyshav.

Idet Faderen således har ladet min *selvoplevelse, erfaringsdannelse eller*

bevidsthedstilstand være af en sådan natur, at dens genfortælling i form af Livets Bog er blevet identisk med en afsløring af væsenernes identitet som “*sønner af Guden*” samtidig med, at den blotter religionernes nære indbyrdes forhold til hverandre som strålebundter fra et og samme lyshav og derved yderligere udgør *et defensorat for alle eksisterende væsener*, har han derved på en vidunderlig måde gjort Livets Bog til *et redskab for påvisningen og bortfjernelsen af den sidste rest af den form for uvidenhed*, der skaber intolerance, og dens følgesvende “*lidelserne*”. Thi uvidenhed er nemlig *den virkelige årsag* til alt, hvad der hører ind under det, verden kalder “*det onde*”. *Der hvor uvidenhed fjernes, ophører det såkaldte “onde” med at eksistere.*

Da alt, hvad der hører ind under begrebet “*det onde*”, således er identisk med *virksomheder af uvidenhed*, og disse virksomheder som følge heraf igen ikke kan eksistere uden samtidig at repræsentere de udløsende momenter for alle former for et “*hvorfor*“, eller råbet “*mere viden*”, som af væsenernes tusindfoldige hærskarere er rettet mod *det evige lys*, har Faderen netop ved at gøre Livets Bog identisk med ovennævnte redskab gjort denne til en mod nævnte råb tilbagekastet refleksion fra sit eget *uudtømmelige visdomsprincip* og derved ladet “*den evige sandhed*” fremtræde i *en ny inkarnation*, således at *den kan blive ved med at lyse og varme ud over verden i evig ungdommelig skønhed, kraft og stråleglans.*

LIVETS BOG 2

STK. 488 *Livet udgør en personlig korrespondance mellem det levende væsen og Guddommen*
Da alle stoffer, alle bevægelsesarter, i og omkring os, udgør en allerhøjeste mentalfunktion, må denne være den eneste attråværdige at have til forbillede for sin egen mentalfunktion, sin egen tankeskabelse. *Og det er da også sådan i livet, at levende væseners tilværelse i virkeligheden består i at efterligne naturen, hvilket jo er det samme som at efterligne Forsynets eller Guddommens mentalitet. Vi finder kun naturens idéer og principper gående igen atter og atter i en hvilken som helst, af de levende væsener, skabt ting. Hvad er det andet end kredsløbets princip, der får lokomotivet til at gungre hen ad kontinenternes skinneveje? – Og ser vi ikke i det brusende legeme en konstruktion baseret på det samme fundament, som det enhver levende organisme må hvile på, nemlig forbrændingsprincippet? – Må enhver kraftmaskine ikke “fodres”? – Skal den ikke netop have næring ligesåvel som en levende organisme? – Er det ikke fuglens vinger, der er blevet model for den moderne luftekspress? – Hvorledes skulle mennesket være nået frem til, i fugleflugt, at kunne bevæge sig hen over byernes tage eller tårne, hen over sneklædte bjergtoppes glødende tinder, og lade skyggen af denne sin himmelflugt tegne sig skarpt dybt nede på skyernes lyse tågesletter, hvis ikke det havde kunnet hente teknikens idéer i naturens eget værksted? –*

Men det er ikke alene i teknik, naturen beriger de levende væsener. Vi ser mere og mere, at enhver form for viden kun kan eksistere som et resultat af det levende væsens oplevelse eller studium af selve naturen. Hvad er astronomi, geologi, anatomi, kemi, biologi, filosofi, kort sagt alt, hvad vi kalder videnskab, andet end naturkundskab? – Og da alt, hvad der eksisterer, kun kan tilhøre denne natur, kun kan være detaljer i, eller dele af, den, bliver naturen her synlig som udtryk for kulminerende mentalitet eller en bevidsthed, der ikke kan overtrumfes, hverken af professorers, doktorers eller andre af menneskehedens ypperste tænkeres mentalitet. Forsynet er, i kraft af naturen, selve professorernes professor, doktorernes doktor og tænkerens tænker. Den jordmenneskelige bevidsthed

eller mentalitet er kun en svag afglans, refleks eller et genskin af denne guddommelige visdoms- og kundskabsudfoldelse. Verdensaltet er et levende væsens kærlighedsmanifestation, undervisning og underholdning, personligt stilet eller rettet mod hvert enkelt levende væsen i tilværelsen. Hvor man så end ser hen, hvem, man så end taler med, ligegyldigt om det er ven eller fjende, ligegyldigt om det er dyr eller menneske, stof eller materie, krig eller fred, man er stedet overfor, så er det, trods al tilsyneladende usandsynlighed, den absolutte levende Guddoms personlige mentalitet, direkte rettet og indstillet på en selv. Livet er derved i sin grundanalyse at udtrykke som en "korrespondance" mellem det levende væsen og Guddommen.

STK. 489 *"Kosmisk kemi" er en "kosmisk sprogundervisning". At lære at forstå Guddommens sprog er det foreløbige mål for det jordiske menneske*

Da alle stoffer eller materier i tilværelsen, og dermed alt, hvad der er tilgængeligt for sansning, i realiteten eller i sin kosmiske analyse er Guddommens mentalitet, er Guddommens tanker eller tilkendegivelse af sit ønske eller sin viden, *bliver alt, hvad der sker i livet eller tilværelsen, således identisk med "Guds eget personlige sprog"*.

For at forstå et andet væsen, må man forstå dets sprog. På samme måde må man også forstå Guddommens "sprog" for at komme til erkendelse af dennes ønsker og tanker. *Og da "kosmisk kemi" her i "Livets Bog" er baseret på at vise stoffernes identitet med en mentaludfoldelse, der netop er Guddommens "sprog", bliver samme kemi dermed identisk med en videnskab, der udgør en undervisning i nævnte "sprog". "Kosmisk kemi" er en "kosmisk sprogundervisning". Den giver mennesket kundskab om, hvad stoffernes reaktioner, der jo er dette guddommelige "sprogs" ord og sætninger, betyder.*

Og det er da intet under, at efterhånden, som man får lært de forskellige "ord" og "sætninger" eller dette "sprogs" særlige metoder og principper at kende, at dets ophav mere og mere bliver virkeligt for en, og at det bliver tilsvarende lettere at forstå dets særlige mentalitet og henvendelse til en selv eller ens jeg. *Denne forståelse eller denne korrespondances fuldkommenhed er det foreløbige mål for det jordiske menneske.*

STK. 490 *Jordmenneskene misforstår livets eller Guddommens tale, og deres tilværelseszone bliver derfor den mørkeste i spiralen*

At denne korrespondance med Forsynet ikke er fuldkommen på det nuværende jordmenneskelige stadium, er kun hvad de "kosmisk fødte" væsener, hvilket vil sige væsener med oplevelsen af "den store fødsel" bag sig, dagligt kan se som kendsgerning, idet de forstår den guddommelige "tale" til jordmenneskene. Og på disse sidstnævnte væseners gensvar til Forsynet får de førstnævnte væsener et særdeles fundamentalt indblik i de samme væseners misforståelse af den guddommelige Faders kærlige henvendelse til dem. De ser, *hvorledes de nævnte væseners oplevelse af den guddommelige "tale", der i realiteten er kulminerende kærlighed og dermed samtidig er kulminationen af højintellektualitet, hvilket vil sige harmonisk følelses- og intelligensbetonet bevidsthedsudfoldelse, endnu slet ikke engang opleves som et væsens tale, men som blinde naturkræfters tilfældige spil, som individløs, undertiden altødelæggende dæmonisk magtudfoldelse, som de rædselsslagent kæmper imod eller flygter for. Og der, hvor de endelig er i stand til at se individer bag kræfternes udfoldelse, hvilket vil sige, der, hvor de viser sig som dyrs og menneskers manifestationer, ja, der ser de naturligvis heller ikke den ensomme Alfader bag det hele. Og misforståelsen af den guddommelige kærlighed bliver da også her kulminerende, og disse væseners tilværelseszone bliver den mørkeste i spiralen. Væsenerne i samme zone lever derfor også i en permanent*

misforståelse af selve livet, tilværelsen og den evige Fader. Der, hvor de møder den kosmiske kærlighed, misforstår de ofte situationen så grusomt, at de flænses og flår den kærtegnende hånd, de lemlæster, skænder og myrder ofte de væsener, der i særlig grad var dele af Faderens lyse åsyn, ligesom de også tit udøver band og tortur mod alle de væsener, der er de eneste, igennem hvilke Faderen kan hjælpe dem.

Da alt og alle er redskaber i den guddommelige Faders mentalitet eller manifestation, bliver hver en handling, der er begået imod alt og alle det samme som handlinger, der er begået imod Guddommen. De nævnte væsener udøver således, i deres misforståelse eller uvidenhed, direkte tortur, myrderi og lemlæstelsesprocesser i den guddommelige bevidsthed, i hvilken "de leve, røres og ere".

At sådanne mikrovæsener kun kan leve i en atmosfære af valpladser, sorg og lidelse er naturligvis en selvfølge. Og at de ligeledes umuligt kan komme bort fra en sådan zone, så længe de selv holder den i live omkring sig, er naturligvis også en selvfølge. Man kan ikke udrydde en ting ved at formere den.

Onsdag

INTRODUKTION TIL DAGENS TEKSTER

Dagens tekster er 2 artikler, hvor Martinus beskriver livet som én stor undervisning, livet her på Jorden som det bedste undervisningssted og understreger den afgørende betydning af selvoplevelse og egne erfaringer i denne livets skole.

Den udvikling af det enkelte individ, som kommer ud af livets undervisning, kan både være hurtig og med store fremskridt på kort tid, for eksempel igennem lidelseserfaringer, og den kan være langsom og med meget få fremskridt, for eksempel igennem næsten sorgfri og tilsyneladende lykkelige skæbner.

Hvad er Livet? – KOSMOS NR. 9, 2002

1. *Livet er én stor undervisning*

Spørgsmålet om, hvad livet er, er det stående problem for menneskene. Så længe de ikke forstår, hvad livet er, forstår de heller ikke at leve rigtigt. Livet i det store hele er det samme som det, der foregår mellem børn og forældre, mand og kvinde, mellem væsenerne i det hele taget. Det er en levende korrespondance, men det er mere end en tilkendegivelse mellem væsenerne. Menneskene er nået så langt frem i deres udvikling, at de kan korrespondere bevidst med hverandre, men det er ikke en fuldkommen oplevelse af livet kun at korrespondere med andre mennesker. Der er store felter af livet, de endnu ikke forstår: Solens strålen, stjernernes skin, skyernes gang på himlen osv. Der hvor menneskene ikke forstår livet, er de "døde". Der hvor man ikke forstår det, man ser, er man ganske uvidende, men man skal ikke vedblive med at være uvidende. Livet er i sig selv en stor undervisning. Alt giver viden, og man kan ikke leve et øjeblik uden at få erfaringer, berigelse, man bliver stadig mere levende, bliver mere vågen, dvs. bliver knyttet mere og mere til tilværelsen. Man må komme til at forstå den side af tilværelsen, man i dag kun forstår så lidt af, nemlig naturen. Vi vekselvirker hele tiden i vort daglige liv med naturen, vi kan ikke leve et eneste øjeblik uden at gøre det på en eller anden måde. Vi kan ganske vist ikke formulere vor korrespondance med naturen i direkte spørgsmål, men hele vor tale og handlen er i sig selv spørgsmål til naturen, til livet. Hver virkning af vore handlinger er svar fra naturen. Et forhold til et menneske, man holder af, er den mest fuldkomne del af livet. Mellem to, der har sympati for hinanden, er korrespondancen mest fuldkommen, men den er ikke færdig, ellers kunne man ikke opleve mere, den skal stadig beriges, og denne berigelse kommer man til gennem korrespondancen med naturen. Vi skal komme til at kunne samtale med naturen. Men for at livet kan blive så fuldkomment og så intimt som muligt, må vi opdrages, ledes og hjælpes. Det er det samme, som foregår med børnene, der bliver plejet og opdraget af forældrene, indtil de kan klare sig selv. Forældre er som en slags naturkræfter for børnene. Efterhånden kan de mere og mere korrespondere med forældrene, der bliver en mere fuldstændig og intim korrespondance.

2. *Jordmennesket lever i en mental fostertilstand, indtil "den store fødsel" indtræder*

Mentalt lever det jordiske menneske ligesom dyrene i en fostertilstand. Jordmenneskene er blot mere udviklede mentale fostre. Her er naturen forældrene. Lige-

som fostret i moders liv ikke kan udveksle meninger med forældrene, kan jordmennesket heller ikke dette med naturen, men i denne spæde tilstand tager Forsynet sig af væsenet. Der er i væsenet en instinktmæssig anelse om Forsynets eksistens. Allerede dyret har en sådan anelse, og denne anelse får det til at udstøde skrig i dødsøjeblikket (den første spæde ubevidste bøn til Forsynet om hjælp). Dette skrig er baseret på en talentkerne, som efterhånden gennem en række inkarnationer udvikler sig og bliver årsag til mere og mere bevidst livsoplevelse eller korrespondance med Guddommen. Igennem den skal Forsynet fra at være det ukendte blive mere og mere kendt. Derfor har vi alt det, vi kalder religion. Menneskene lærer at henvende sig til et forsyn. Efterhånden kommer jordmenneskene gennem deres daglige liv til erkendelse af, at det der sker, ikke er noget planløst, men noget der kan sammenføres i en planmæssig tankerække. Det begynder at gå op for væsenerne, at deres skæbne ikke er tilfældig, men er bygget planmæssigt op og skal bringe dem til at se, at de er et med Faderen. De jordiske mennesker skal ikke vedblive med at være i en kosmisk fostertilstand som et ufødt barn. Denne fostertilstand varer til "den store fødsels" indtræden, hvor gudesønnen bliver forenet med Faderen. Da kommer der et bevidst forhold mellem Guddommen og gudesønnen, og jordmennesket bliver "mennesket i Guds billede".

3. *Det jordiske menneske vil efterhånden nå frem til at se, at Guds kærlighed stråler gennem alle lidelser*

Så længe de jordiske mennesker ikke forstår naturens kræfter, men tror, at alt er tilfældigt, er de kosmisk set helt uvidende væsener. Så længe man tror, at det er tilfældigt, at det ene menneske lever i sundhed og livsglæde, og det andet lider af sygdom eller oplever anden lidelse, vil livet tilsyneladende være uretfærdigt og meningsløst. Men efterhånden vil det gå op for dem, at det er Guds kærlighed, der stråler igennem det hele, og de vil nå frem til at se, at de bliver passet med stor omhu, og at ligegyldigt hvad der sker, er det fuldkomment. Barnet må gå i skole og lære en masse om det daglige livs foreteelser. Mennesket må undervises som det lille barn og lære at komme til kundskab om, at livet ikke blot er mål og vægt, men livsyttringer, at alt i universet er levende.

4. *Hele tilværelsen er en strålende undervisning i logisk tænkning*

Livet er udtryk for bevidsthed, for tanker og logik. Gennem virkelig logisk tænkning vil man komme til kundskab om, at intet er tilfældigt. Prøv at betragte tingene i naturen i detaljer, f.eks. et blads struktur, et snefnugs opbygning eller den geniale konstruktion, ved hvilken et græsstrå kan bøje sig for vinden og rette sig op igen. Tænk på vor egen organisme, som er så umådelig kunstfærdigt konstrueret, at der, hvis den er sund og rask, ikke er et eneste sted, der er ulogisk, alt er hundrede procent til gavn for helheden. Stjernernes opbygning og kredsløb er en stor udfoldelse af logik, og atomernes og elektronernes en anden. Hele tilværelsen er en stor strålende undervisning i logisk tænkning. Det er en strålekraft, og denne strålekraft er Guds tale til det levende væsen.

5. *Guddommen er menneskets største underviser, og livet på jorden det bedste undervisningssted*

Til at begynde med kan mennesket ikke forstå denne strålekraft. Det må have nogen til at undervise sig, til at få det til at forstå den. Den største underviser er Guddommen selv. Man må lære at se virkningerne af sine handlinger, af vrede, had og bagtalelse, af irritation og pessimisme, såvel som man også lærer virkningerne at kende af kærlighed til næsten, af medfølelse, tolerance og godt humør. Et bedre undervisningssted eller laboratorium end livet på jorden findes ikke for det jordiske menneske. Her er alt arbejds materialet til stede. Menneske-

ne er som Kain, til hvem Gud siger: "Gør du godt, da se frit op. Gør du ondt, da ligger synden for døren". Det betyder: "Gør du det rigtige, er dine tanker og handlinger i kontakt med livets love. Men er dine manifestationer ikke i kontakt med livets love, da fyldes dit liv med modgang, sorg og lidelse." Dette er blevet fortalt gennem årtusinder, og det bliver forkyndt den dag i dag fra tusinder af prædikestole, men de fleste mennesker ved ikke, at det er udtryk for en videnskabelig sandhed. Man må dog før eller senere komme til at spørge sig selv: Hvor har de vise fået deres viden fra i begyndelsen? Det må jo være oplevet engang, det kan ikke vedblivende have været genfortælling. Svaret er her, at der findes mennesker, der selv kan se disse ting i naturen. Jeg selv behøver ikke at spørge, hvorledes det og det foregår eller er foregået. Jeg taler med Guddommen som en mand med sin næste, og det er blevet min opgave at vise andre mennesker den vej, de kan gå for at komme til en virkelig forståelse af det, de oplever.

6. *Gennem oplevelsen af lidelser og ubehageligheder bliver menneskene kaldt til bevidsthed*

Når menneskene oplever modgang i det daglige liv, er det hverken en tilfældighed eller en straf fra Guddommen. Det betyder, at det er Guddommen, der banker på og vil tale med dem. Når vinden rusker i træet, så er det Guddommen, der kalder det til bevidsthed. Menneskenes lidelser og ubehag er også en måde at blive kaldt til bevidsthed på. De fleste er tilbøjelige til at tro, at de lider uret og er martyrer, men efterhånden vil det gå op for mennesket, at enhver af dets lidelser er dets eget værk, og at det selv er sin egen skæbnes ophav. Naturligvis er det rigtigt, at skæbnen opleves gennem andre levende væsener, men de er blot de redskaber, som udløser eller leder ens skæbnebølger. Vi kunne ikke opleve noget som helst, hvis der ikke var andre levende væsener i makro-, mellem- eller mikrokosmos til at lede vore skæbnebølger.

7. *Det er ikke udtryk for overtro at regne med, at der eksisterer et Forsyn*

Når vi ser på udviklingen fra dyr til menneske, opdager vi, at den repræsenterer en skala fra primitivitet og drab til humanitet og kærlighed. Humanitet er vejen til lyset, til den virkelige livsoplevelse. Den mørke del af naturen, krig og ødelæggelse, er de felter, hvor menneskene endnu ikke er opdraget af Forsynet. Men også disse felter skal blive til lys. Det er meget svært at lære Forsynet at kende der, hvor der er noget, man ikke kan lide. Det er den side af bevidstheden, hvor alting synes at være forkert. Det er derimod let at se Forsynet i de mennesker, man er gode venner med. Men det er netop de felter, hvor der er noget og nogen, man ikke kan lide, at man har sin træningsplads. Der hvor man udviser kærlighed, er man færdigudviklet. Men der hvor man synes, at alt er forkert, er det felt, hvor der skal opdragelse til. Der er man i konflikt med livet, og det gælder om at komme til at forstå, at *alle* kræfter, som man kommer ud for, er detaljer i henvedelsen fra Guddommen til os. Man skal lære målet med dem at kende og derigennem vejen til det behagelige og det ubehagelige. Når et skib sejler henover havet, har det et mål at sejle efter. Vi må også have et mål. Hvis vi handler efter noget, vi ikke forstår, handler vi som den kaptajn, der sejler uden mål. Man må lære at se, hvad det såkaldte onde egentlig er udtryk for. Man må ikke tro, at det er udtryk for djævelskab. Det er i virkeligheden det ubehagelige gode, som lidt efter lidt gennem lidelseserfaringer lærer det jordiske menneske "at kende forskel på godt og ondt og blive ligesom Gud". Det er ikke udtryk for overtro at regne med, at der eksisterer et forsyn. Det udviklede menneske vil lære at indstille sig lige så videnskabeligt på de religiøse felter, som på de materielle. Jo mere man indstiller sig på humanitet i tanker og væremåde, desto mere vished vil man få for, at Guddommen er bag det hele, og lidt efter lidt vil man blive i stand til at

opleve Guddommen i alle livsytringer.

8. *Når mennesket forstår den treenige analyse, er Guddommen eller Faderen teoretisk oplevet*
En mand sagde en dag til mig: "Vorherre bevares, De tror da vel ikke på Gud?" Jeg fortalte ham, at jeg oplevede Gud i alt. Ikke en gammel Vorherre på en trone i skyerne, men den Gud, hvori vi lever, røres og er. Jeg viste ham, at vi er til, og vi eksisterer. Blomsterne, dyrene, kloderne, mælkevejssystemerne eksisterer. Det er en kendsgerning. Det måtte han indrømme. Der er et "noget" til. Vi kan ikke undgå at se, at dette "noget" udfolder skabeevne, både et "noget" i os og et "noget" i naturen. Al virkelig skabelse foregår efter logikkens love, og mennesket lærer logik ved at studere logikken i naturen. Hvad han heller ikke kunne komme udenom var, at der eksisterer et resultat af denne skabeevne. Der var altså tre ting, som han ikke kunne komme udenom. Vi havde fået et holdepunkt. Det var et treenigt princip, hvor ingen af de tre principper kunne undværes. Det var én ting med tre analyser, og dette treenige princip viste sig at være analysen af det levende væsen. Når man forstår den treenige analyse, er Guddommen eller Faderen teoretisk oplevet.

9. *De kosmiske analyser kan kun give en teoretisk oplevelse af Guddommen, den følelsesmæssige kan kun Guddommen give*

Det er dog kun en begyndelse. Guddommen skal ikke alene opleves teoretisk, men også følelsesmæssigt, og det kommer man til gennem lidelseserfaringerne, der udvikler ens humane evne eller kærlighedsevne og bringer en på bølgelængde med selve Guddommens kærlighed. Jeg kan kun give Dem den teoretiske oplevelse af Guddommen, ikke den følelsesmæssige, den kan kun Guddommen selv give Dem. Igennem lidelser udvikles følelsen og humaniteten hos mennesket, ikke blot gennem ét, men gennem mange liv. Derved bliver Guddommen en mere og mere levende realitet. Der kommer ganske vist en tid, hvor intelligensen er blevet en del udviklet, og det kan medføre, at mennesket med samme intelligens forsøger at bevise, at Gud ikke eksisterer. Men det er kun en overgangstilstand. Når intelligensen og følelsen kommer i balance, vil alt i livet netop fortælle menneskets intelligens, at der er en levende Gud bag hele universet. De har centrer i Deres hjerne, der endnu ligger latent, parat til at blive taget i brug, og der vil med tiden indtræde en evne i Deres bevidsthed til at se alt som livsytringer, og ikke bare det, men som "det bedste", der kan ske i øjeblikket, enten det, der møder Dem, er behageligt eller ubehageligt. Det De oplever som Deres skæbne, er den specielle form for kærlig opdragelse, De i øjeblikket trænger mest til for at lære det, der i fremtiden vil gøre Dem til en repræsentant eller et redskab for Guddommen til at lade hans kærlighed stråle ud over andre levende væsener gennem Deres højintellektuelle skabende bevidsthed. De skal blive de organer i Guddommens organisme, hvorigennem Guds stråleglans skal vibrere ind i den fysiske verden, og De skal opleve at være i Guddommens strålende favntag.

10. *Mennesket vil komme til at se, at mørket i livet er lige så nødvendigt som lyset*

Mine kosmiske analyser går ud på at lære Dem at få Deres tænkeevne indstillet i den mest kærlige retning. Når De i enhver situation er indstillet på og beder om hjælp til at gøre og sige det, der er det kærligste og dermed også det mest logiske, vil De efterhånden lære at se med Guds egne øjne. Og De vil se, at mørket i livet er lige så nødvendigt som lyset, ligesom de mørkere farver i et maleri må være der for at fremhæve de lyse. Også en skarpretter er nødvendig til visse tider og på visse steder i de levende væseners udvikling, og der er væsener, hvis udvikling passer til at være skarpretter. Men der vil komme en tid, hvor han bliver led og ked af at være skarpretter; livet vil lære ham noget andet, fordi han må høste

det, han har sået, og skarpretterens bevidsthed vil drages mod humanitet og kærlighed, og han vil engang yde menneskene de største velgerninger baseret på intellektualitet og kærlighed, ja måske endda blive verdensgenløser for andre levende væsener.

Fra et foredrag af Martinus afholdt i Kosmos Feriekoloni, torsdag den 24. juli 1941. Foredraget blev stenograferet af Hans Bønnelycke, og referatet bragt i *Kontaktbrev* nr. 3-4, 1941 (artikel-id: M0721). Senere har Mogens Møller bearbejdet referatet til denne lidt kortere artikel. Bearbejdelsen er godkendt af Martinus. Første gang bragt i *Kontaktbrev* nr. 5, 1959. Artikel-id: M0720.

© Martinus Institut 1981, www.martinus.dk

Moralsk uddannelse – ARTIKELSAMLING I, ART. 10

10.1 *Vi er ved at opleve vor moderne civilisations undergang og skabelsen af en ny kultur*

“Moralsk uddannelse” er et emne, alle i særlig grad kan have brug for. Vi befinder os midt i en periode, hvor vi er i færd med at forandre os fra en kultur til en anden. Hver kultur har sin særlige moral, sine særlige forskrifter, som efterhånden bliver udlevede, bliver forældede, hvorved samme kultur degenererer og går til grunde. Vi har således gennem historien set, den ene kultur efter den anden gå under. Og nu er vi ved at opleve vor egen moderne civilisations undergang. Vi er ved at gå fra den gamle kultur og ind i en ny. Denne nye kultur er begyndelsen til det “rigtige menneskerige”. Vi forandrer os stadig fra den ene dag til den anden. Naturen bliver efterhånden vor eneste og mest sande læremester. Naturen viser sig nemlig at være bevidsthedsenergi, afslører en intelligensmæssig påvirkning af, eller henvendelse til os, der langt overgår den påvirkning, vi ellers er ude for fra vore medvæseners side, og bliver således den eneste virkelige og sande præst. Og jo før man kommer til forståelse af, at der gennem naturens umådelige kræfter og virkemidler afsløres planmæssighed eller intelligens, desto bedre er det, thi desto før kommer man til erkendelse af, at der eksisterer en Guddom bag det hele, thi intelligens kan umuligt eksistere uden at være identisk med en egenskab ved et levende væsen. Udviklingen af denne erkendelse befordres altså af den daglige oplevelse af lidelse, sorg og ulykke såvel som af velvære, glæde og lykke i forbindelse med teoretisk undervisning og vejledning fra erfarne ældre medvæsener i livet. Og det hele bliver således tilsammen en eneste stor “moralsk uddannelse” af væsenerne.

10.2 *Den, der vivisekterer dyr, mangler medlidenhedsevne, er en sinke på det følelsesmæssige område*

Denne “moralske uddannelse” er stærkt forceret i vore dage. Stærke lidelser eller ulykkelige skæbner er nemlig det samme som koncentreret eller fortættet udvikling. Når et dyr er ude for vivisektion, f.eks. når et menneske skærer et lille stykke af dets hjerne for at se, hvorledes dyrets bevidsthed reagerer i en sådan situation, så får dyret igennem denne forfærdelige lidelsesproces mange livs lidelser koncentreret på et øjeblik. Dette vil altså igen sige, at nævnte øjeblik giver dyret en følelsesudvikling, som det på normal måde skulle have været mange liv om at opnå. Men dette er naturligvis ikke noget forsvar for vivisektionen og kan aldrig i noget tilfælde fritage ham fra ansvaret for sin blodige håndtering. Denne viser i høj grad, at han mangler følelsesudvikling, hvilket vil sige medlidenhedsevne. Han er en sinke på dette specielle område. Men når han er en sinke i nævnte område, må han jo selv have en forceret udvikling i samme område for at bringe dette op på højde med den standard, hans intelligens allerede repræsenterer. Men da ingen kan komme til at høste andet end det, de sår,

må vivisektoren jo først "så", hvilket vil sige udløse de årsager, hvis virkninger kan blive identiske med den for ham absolut nødvendige forcerede udvikling af medlidenhedsevnen. Og dette kan altså kun ske ved, at vivisektoren netop vivisekterer, lemlæster eller piner andre levende væsener. Herved udløser han energier i sin egen skæbnedannelse, der før eller senere under en eller anden form vil blive en tilsvarende "vivisektion", lemlæstelse eller lidelse i hans egen organisme, og efter hvilken lidelse hans medlidenhedsevne er ført frem til den for hans intelligenstrin gældende normale følelsesstandard.

Udviklingen af de levende væsener kan således være stærkt forceret og former sig da som stærke lidelser og ulykkelige skæbner; og den kan være dråbevis, være ganske svag og umærkelig, og giver da en næsten sorgfri og tilsyneladende lykkelig tilværelse. I første tilfælde opnår væsenerne et umådeligt fremskridt i ét liv, medens de i sidstnævnte tilfælde kun kan opnå det samme fremskridt gennem sekler af tid.

Artiklen er skrevet af Martinus til *Kosmos* nr. 8, 1937. Artikel-id: M1735.
© Martinus Institut 1981, www.martinus.dk

Torsdag

INTRODUKTION TIL DAGENS TEKSTER

Dagens tekster er fra bogen ”Logik”, som Martinus har skrevet som en håndbog for begyndere i åndsforskningen og som en påvisning af, hvad man – logisk set – kan lære og forstå af vores (de jordiske menneskers) erfaringszone.

I de valgte tekster beskriver han igen livet som ethvert menneskes største skole, hvor virkelig viden stammer fra selvoplevelser eller erfaringer i denne skole, og hvor vi nu er nået til det klassetrin, hvor vi som elever kræver videnskabelige begrundelser og logik af det, som vi skal bygge vores liv og vores tilværelse på.

LOGIK – klip fra indledningen

[...] Ja, med hensyn til foranstående kan jo enhver mene, hvad de vil, men en kendsgerning, som ingen virkelig realist kan komme uden om, bliver trods alle forestillinger urokkeligt tilbage i form af dette, at ingen normale mennesker kan eksistere uden at opleve erfaringer. Erfaringer giver viden, viden udgør igen en erkendelse af noget mere fuldkomment til fordel for noget mindre fuldkomment. Med de voksende erfaringer vil menneskets liv således ikke kunne eksistere uden at være en tilsvarende voksende tilknytning til det mere fuldkomne og en adskillelse fra det mindre fuldkomne. Men en sådan proces kan jo umuligt blive andet end en fuldkommengørelse. Denne fuldkommengørelse bliver til kendsgerning i form af det, vi kalder ”udvikling”. Da ingen mennesker, som før nævnt, kan eksistere uden at opleve erfaringer, kan ingen mennesker eksistere uden at være ovennævnte fuldkommengørelse underkastet. Dette vil altså sige, at ingen kan eksistere uden at blive undervist af livet eller naturen selv. Livet er således ethvert menneskes største skole. Alt, hvad der findes af virkelig viden, stammer fra selvoplevelser eller erfaringer i denne skole. Alt, hvad vi ellers kender under begrebet ”undervisning”, ligegyldigt under hvilken form, ligegyldigt om den doceres ud fra universiteternes største videnskabelige værker, eller den erkendes ud fra porgeskolens lille ”ABC”, vil kun være en genfortælling af livets egen undervisning. Og ingen som helst væsener, der eksisterer under begrebet ”lærere”, kan således eksistere uden at være naturens ”genfortællere”, ligegyldigt om de er professorer eller håndværksmestre, ligegyldigt om de er messiasser eller medicinmænd. Hvad de har at fortælle af virkelig viden, kan umulig være andet end en genfortælling af deres egen erfaringsoplevelse, hvilken jo igen umulig kan være andet end udtryk for, hvad livet har fortalt dem.

Livet er således tilværelsens største og virkeligste skole. Det er selve bøgerne bog. Det er selve kilden, hvorfra al visdom urokkeligt stammer. Og da ingen kan eksistere, uden at deres liv er identisk med en ”læsning” i denne bog, kan heller ingen eksistere uden at blive ”undervist” af samme bog. Men da dette at blive ”undervist” af denne ”bog” er det samme som at blive fuldkommengjort, er alle således en fuldkommengørelse underkastet.

At denne fuldkommengørelse eksisterer, viser sig blandt andet derigenem, at menneskene ikke bliver ved med at kunne nøjes med at ”tro” på, hvad andre har oplevet, hvad andre fortæller om livet og tilværelsen. Og det er givet, at

med tabet af denne evne må sådanne væseners interesse for religion og dogmer naturligvis i tilsvarende grad svækkes, idet disse jo i realiteten er andre væseners overleverede beretninger om deres mere eller mindre fuldkomne eller ufuldkomne erfaringer på det religiøse område.

At der fra en vis side trues med "helvede", "gråd og tænders gnidsel" eller "evig fortabelse" over de væsener, som ikke kan tro, forandrer ikke den kendsgerning, at de vantroendes antal er i stærk stigning. Og hvorledes skulle det vel kunne blive anderledes? – Tro er ikke noget, man kan, fordi man vil det. Tro er en evne, man har eller ikke har. Har man den ikke, så nytter det ikke, at man trues med band og bål. Trussel eller skræk giver ikke evnen til at tro, men måske nok lysten til at ville det. Men til at kunne det, man vil, skal der en evne. Nu vil man måske indvende, at der er mange "ikke-troende", der er blevet "omvendt" til at blive "troende". Men hertil må jeg svare, at alle væsener, der kan lade sig omvende fra en "ikke-troende" til en religiøs troende tilstand, er alle uden undtagelse væsener, der har evnen til at kunne tro, men hos hvem den, grundet på individets interesse eller optagethed på andre felter, midlertidigt har været sat ud af funktion, og det kan således ikke borteliminere den kendsgerning, at der findes andre væsener, der aldrig nogen sinde kan komme til at tro, ligemeget hvor gerne de så end vil det. Men da denne væsensskare jo pådrager sig de troende væseners antipati og trusler om "helvede" og "fortabelse", vil det være umuligt for de troende eller dogmernes tjenere at "frelse" disse væsener. Ja, de skaber endog i nævnte væseners mentalitet en ligefrem lede ved alle begreber, der kommer ind under religiøsitet eller er udtryk for "åndelige" problemer. Ordet "Gud" opfattes i den grad af disse berettigede "vantroende" som udtryk for kulmination af enfoldighed, naivitet eller kulturel barnlighed, at det ligefrem er blevet kendetegnet på alt det, et "moderne" menneske "ikke kan være bekendt" at befatte sig med. Der, hvor ordet "Gud" i sympatisk form står trykt på en bogs omslag eller forekommer i et foredrags annoncering, der er det ikke populært for det "oplyste" tyvende århundredes menneske at være interesseret. Her må det gå sin egen vej. [...]

[...] Hvad skal den moderne vantros tusindfoldige skare, alle de mange millioner af væsener, der i dag ikke kan tro på Gud, ikke kan acceptere dogmerne, fordi disse med deres helvedes- og fortabelses-, vredes- og straffedomme, for moderne intellektualitet, bliver noget af en forældet terminologi, så gribe til. Alt religiøst eller begrebet Gud bliver igennem samme terminologi for det højmoderne menneske næsten at betragte som udtryk for kulminationen af naivitet.

Men da en opfattelse, der udtrykker begrebet "Guddommen" som udtryk for naivitet, er så langt borte fra den virkelige sandhed som vel muligt, idet den jo ikke på nogen som helst måde er en virkelig analyse af Guddommen, men derimod kun eksisterer på basis af en begyndende forstandsmæssig gennemskuen af den overleverede, forældede og primitive terminologi, kan intet menneske i længden blive ved med at leve på en sådan opfattelse. En analyse af terminologien er ikke en analyse af Guddommen. Den kan aldrig blive andet end et indirekte udtryk for graden af den ideologi, terminologiens ophav repræsenterer. At disse ophavs værk overfor en moderne videnskabelig intellektualitet viser sig at rumme uvidenhed og overtro, kan aldrig nogen sinde være eller blive noget retmæssigt intellektuelt grundlag for en total afvisning af erkendelsen af en guddoms eksistens. En sådan afvisning vil uundgåelig afsløre sit ophav som værende ligeså naiv eller overtroisk som ophavene til den forældede terminologi, ligegyldig hvor megen intellektuel position eller videnskabelig autoritet dette så

end måtte indtage i det almindelige daglige liv. En benægtelse af Guddommen må ligeså godt som en bekræftelse af denne underbygges med realistiske beviser for at kunne udtrykkes som videnskab. Enhver benægtelse, der ikke er baseret på beviser, er tom tale, den er et trosdogme ligeså godt som enhver erkendelse, der er uden bevisførelse. Og det virkeligt udviklede, videnskabeligt indstillede menneske kan ikke leve på tro, det søger bevisførelse for enhver erkendelse. Og det store problem for det således indstillede væsen bliver da dette, om der kan føres beviser for en guddoms eksistens og de levende væseners virkelige kosmiske identitet således, at man på disse felter kan komme til at leve på ligeså virkelige eller realistiske kendsgerninger som dem, man ellers til dagligt fordrer i alle fysiske foreteelser, og derved rykke den såkaldte "åndelige verden" frem fra underbevidsthedens skyggeverden til dagsbevidsthedens klare, realistiske eller vågne aktivitet eller virkelighed. Og svaret herpå bliver, at der ikke alene kan føres beviser for Guddommens og de levende væseners højeste identitet og sandhed, men denne bevisførelse er ligefrem det eneste absolut fornødne i det nuværende og kommende jordiske menneskes tilværelse. Denne bevisførelse er "verdens frelse". Uden denne bevisførelse absolut ingen varig fred på jorden, ingen afskaffelse af krig og terror, intet ophør af alle de lidelser, der nu martrer verden i form af lemlæstelse, sygdom og armod, sorg og sindssyge.

Men til at se eller forstå en sådan bevisførelse må menneskene uddannes eller dygtiggøres. Denne uddannelse befordres i sin største udstrækning af livet eller naturen selv igennem alle de erfaringer, som de levende væsener bliver til del. Det gælder ligesåvel lidelserne som behagelighederne. At forstå Guddommens eksistens er at forstå hele verdensplanen. Men en sådan plan omfatter jo alt, hvad der er til, både følelse, intelligens, instinkt, intuition osv. Og mennesket må da uddannes i alle disse felter. Ved lidelserne får mennesket følelsen udviklet, og ved kampen for tilværelsen bliver intelligensen og alle øvrige bevidsthedsegenskaber udviklet. Og gennem en tilstrækkelig oplevelse i denne livets egen skole når ethvert menneske engang til et stadium, hvor det i kraft af sine således realistisk oplevede erfaringer kan modtage teoretisk undervisning eller vejledning. Det har gennem sin videnskabelige indstilling fået anlæg eller talent for at kunne dygtiggøres i den allerhøjeste visdom. Det begynder at kunne "se Gud". Og her på dette stadium er det moderne menneske. Det er repræsentant for "de kommende slægter", som af Kristus blev bebudet at skulle få besked på tilværelsens mysterium igennem "talsmanden den hellige ånd", som jo i sig selv kun er identisk med den absolutte viden om Gud. "Den hellige ånd" er i virkeligheden det samme som det absolut urokkelige, evige svar på det altgennemtrængende og ligeså evige store spørgsmål "hvad er sandhed".

Dette svar kan udelukkende kun udtales af Guddommen selv i form af det, vi kalder "naturen". Selve naturen er således Guddommens eget realistiske svar på alle livets spørgsmål. Naturen er verdens eneste absolut sande bibel. Den er livets bog. At komme til at læse rigtigt i denne bog, så man ser, at "alt er såre godt", det er det nuværende mål for verdensgenløsningen. Da denne form for "læsning" er af en så vigtig natur for det moderne søgende og videnskabeligt indstillede menneske, har jeg følt mig tilskyndet til at skabe nærværende bog. Dens hovedformål er altså kun dette, at hjælpe den søgende til at tænke logisk, hvilket vil sige, at tænke i kontakt med naturen, og derved tænke i kontakt med kærligheden og livet. Den har til opgave at indstille menneskene på analysen af de erfaringer og kendsgerninger, hvis sande forståelse er absolut nødvendig, hvis man vil gøre sig håb om nogen sinde at se, at livet eller naturen virkelig har en mening, der udtrykker, ikke alene hundrede procents intellektualitet, men også åbenbaringen af et ligeså overdådigt kvantum kærlighed, og at naturen således

igennem sin identitet som "livsytring" gør en evig Guddom til en virkelig videnskabelig kendsgerning, thi kærlighed og intellektualitet kan jo aldrig i noget tilfælde eksistere uden at være det uomstødelige bevis for et bag sig eksisterende levende væsens eksistens. Det levende væsen bag naturens intellektualitet og kærlighed kan kun være en evig Guddom.

Bogen "Logik" er beregnet som en håndbog for begyndere i forskningen af de evige problemer. Den beforder udviklingen af evnen til at forstå mit hovedværk "Livets Bog". Den påpeger alt det materiale, der udelukkende er det moderne indstillede menneskes vej til virkelig forståelse af livet. Den er en urokkelig påvisning af, hvilken virkelig logisk slutning eller facit, der kan uddrages af det jordiske menneskes erfaringszone, med dens lidelser og besværligheder. At dette facit bliver i kontakt med de af de største vise udtalte sandheder, der tilsidst går op i verdensaltets generalfacit: "Alt er såre godt", kan jo kun virke inspirerende på den søgende, navnlig da bogen ikke i noget tilfælde er baseret på blinde påstande, men udelukkende kun udtrykker sammenhængende, logiske følgeslutninger, der kan efterforskes og kontrolleres af den virkelig intellektuelle og upartiske læser eller sandhedssøger. Den er en første begyndende opgørelse af det jordiske menneskes rent materielle eller fysiske erfaringsmateriale. Den viser dette materiales plads i, eller forhold til, den kosmiske verdensplan, dets sammentale spil med naturens egen udløsning. Den er videnskab i kraft af, at dens indhold fremtræder som en detaljeret og for andre kontrollabel begrundelse for disse facitters fremkomst.

At disse facitter afviger fra almindelig videnskab derved, at de ikke fremtræder som mål og vægt, men udtrykker al naturens energiudfoldelse som – "livsytringer", hvilket vil sige, "mental" energi, igennem hvilken naturen bliver levende, bliver udtryk for bevidsthed eller det samme liv, som afsløres i ethvert levende væsens bevægelse, kraft- og viljeudfoldelse, vil kun være den opfyldelse af forskning, som må være enhver videnskabs højeste mål. Thi enhver videnskab, hvis analyserække standser op før dette mål er nået, og derfor kun kan udtrykke sine facitter i form af mål- og vægtenheder, er en flod, der er standset i sit løb. Illusionens mudder dæmmer her op for dens løb. Strømmen kan ikke nå oceanet, men går over sine bredder, går på afveje og skaber katastrofe for det liv, for hvilke den ellers skulle være vejen til lykke og inspiration.

LOGIK

KAP. 82. *Ukærlighed er primitivitetens fornemste kendetegn*

Menneskeheden er således for tiden inde i en både fysisk og åndelig krise. De kæmper og kæmper indbyrdes; men det fører ikke til nogen løsning. Intet kan blive fuldkomment ved at sønderlemme sig selv. Alt bliver til kaos, ruin og håbløshed. Men det er denne tilstand, der gør, at menneskeheden bringes til at erkende sin egen magt, begavelse og væremåde som ufuldkommen. Og med denne erkendelse bliver den jo modtagelig for råd og vejledning, bliver interesseret i skabelsen af noget nyt.

Men hvem skal give den denne hjælp, hvem skal give den dette nye? – Ja, her er det, at kristusprincippet træder til. I verdens historie er man altid blevet vidne til, at der på et sådant tidspunkt, hvor menneskeheden eller dele af den var nede i en mental bølgedal, er blevet født et væsen, der har været så langt foran de jordiske mennesker i udvikling, begavelse og moral, at det har været i stand til at overse de nævnte væseners fejltrin, været i stand til at kunne påvise

de realiteter, der på det givne tidspunkt har været de særlige årsager til miséren, og derved har kunnet give jordmenneskene de oplysninger og med deres eget liv anvist den væremåde, som kunne være et forbillede eller en model for hvert enkelt menneske til både fysisk og sjælelig efterfølgelse. Et sådant væsen udgør altså den sande "verdensgenløser". Sådanne væsener har naturligvis for hver ny tidsalder, de kom til verden for at hjælpe, kunnet åbenbare sig mere og mere strålende, hvilket vil sige, kunnet åbenbare deres viden i en større og mere fuldkommen detaljering, idet menneskeheden for hver ny verdensgenløser jo har fået indlevet sig i meget af den forudgående verdensgenløseres visdom og væremåde; med andre ord, den har udviklet sig til at kunne komme ind i en højere "klasse" i "livets skole"; den er blevet i stand til at kunne lære eller påtage sig større og sværere "lektier" og "opgaver" end under den tidligere verdensgenløsning.

Hidtil har disse "lektier" eller "opgaver" kun været dette at indleve sig i nye moralske trosformer og efter bedste evne at leve på disse. På tidligere tidspunkter i jordens historie havde almenheden ikke intelligens eller erfaringer, ved hvilke de højeste problemer eller facitter ved livet kunne gøres begribeligt. Verdensgenløseren måtte nøjes med at give masserne disse facitter, uden at det var muligt at kunne forklare disses videnskabelige begrundelse. Men masserne fordrer heller ikke denne begrundelse. De erkendte deres intellektuelle fattigdom, og var indstillede på nødvendigheden af at måtte hjælpe sig med at tro på "profeterne" eller "vismændene", som de instinktmæssigt havde en følelse af vidste besked.

Men således er det ikke i vore dage. "Lektierne" i den "klasse" i "livets skole", menneskene i dag skal til at betræde, er ikke nye trosformer. Dertil har de nu fået udviklet deres forstand alt for meget. Deres intellektuelle begavelse sætter dem i stand til at tænke livets sværeste problemer efter. De kan ikke mere tro. De fordrer analyser. De fordrer fornuftsmæssig eller videnskabelig begrundelse for hver en idé eller forestilling, der skal have indflydelse på deres åndelige eller sjælelige liv. Alt må være videnskab. Det tyvende århundredes menneske lever hellere uden nogen religiøs eller åndelig basis, end det lever på tro og forestillinger, det slet ikke forstår eller er i stand til at sætte i forbindelse med fornuft eller logik. Derfor bliver råbet nu udelukkende: "logik", "logik" og atter "logik".

Og vi er her ved kernen i denne bogs begrundelse. Dens opgave er den, som supplement til mit hovedværk "Livets Bog", at vise sandheden med hensyn til det jordiske menneskes forhold til virkelig logik. Og afsløringen af denne sandhed er blevet et hundrede procents bevis for, at de jordiske mennesker endnu er meget langt fra at manifestere logik i deres indbyrdes samliv, organisation og i deres administration af verdensværdierne, idet det nemlig gennem samme afsløring er blevet en kendsgerning, at nævnte samliv, organisation og administration er identisk med – "helvede", hvilket igen vil sige kulminationen af disharmoni, og den deraf udløste smerte, skrig og pine eller den forjættede "gråd og tænders gnidse!".

Hvad er da logik? – Logik er den planmæssighed, hvis udløsning i manifestation eller skabelse giver hundrede procents nyttevirkning. En hundrede procents nyttevirkning er igen det samme som åbenbaringen af en behagsfor-nemmelse, der ikke på nogen som helst måde eksisterer eller opretholdes på basis af åbenlys eller skjult disharmoni, smerte og lidelse for noget væsen. Men en åbenbaring, der kun kan være en hundrede procents behagsmanifestation uden at være disharmoni, smerte og lidelse for noget væsen, er jo det samme som kulminationen af "kærlighed". Logik er altså det samme som kærlighed. Noget, der ikke er logisk, kan heller ikke være kærligt, idet det er unyttigt, og bliver

derved et spild af kræfter, hvilket jo er det samme som en tilintetgørelse og nedbrydning af værdier uden skabelsen af et opvejende, retfærdiggørende resultat. Det må således altid være et minus, hvilket i dette tilfælde altid vil være det samme som en mental eller fysisk smerte.

Ukærlighed kan altså aldrig i noget som helst tilfælde være identisk med virkelig logik og er således primitivitetens fornemste og absolutte kendetegn.

Her vil man måske indvende, at ukærlighed udmærket godt kan være logisk eller planmæssig. Når man ser dyrene på jagt efter deres bytte, eller menneskenes foretagsomhed i retning af hævn, i retning af konkurrence, afslører disse manifestationer i stor udstrækning planmæssighed, ja, endog raffineret planmæssighed eller hensigtsmæssig beregning, der ikke på nogen som helst måde har til hensigt at udløse sig i ærlige kærtegn eller andre former for udtryk for kærlighed. De går derimod altid i modsat retning og udløser underminering, død og undergang for de væsener, imod hvilke de er rettede. Og dette er ganske rigtigt. De nævnte manifestationer er indtil en vis grad baseret på logik, og kan udløse sig i det ønskede resultat eller formål, der var deres ophavs ønske eller plan. Men da nævnte resultat umuligt kan blive til virkelighed uden at have betinget, at nævnte ophav ubevidst er ført ind på et mentalt skråplan, ad hvilket det uundgåeligt ruller nedad mod en afgrund, fra hvilken det umuligt kan vende tilbage, uden at dette fald har givet det en oplevelse af ubehag eller lemlæstelse af nøjagtig samme art eller grad som den, det selv udløste mod dets offer, bliver det jo synligt, at anslaget eller attentatet i virkeligheden var rettet imod ophavet selv. Men at lave et attentat med underminering, død og lemlæstelse, smerte og lidelse mod sig selv, kan det være logik? – Er det ikke en tåbelighed, der bliver desto større og værre, desto mere “logisk”, raffineret hensigtsmæssig den er bygget op og derved så meget desto mere må ramme sit mål? –

At det virkelig er således, bliver jo til kendsgerning gennem oplevelsen af lidelsernes dybeste årsag. Men at opleve lidelsens dybeste årsag lader sig ikke gøre uden igennem udvikling og forskning. Og resultatet heraf er “åndsviden-skab”. Åndsvidenskab er således ikke trosformer eller indbildte forestillinger om, men kendskabet til, livets højeste love og principper, dets skabelsesmetode og rette evige opretholdelsesbasis. Denne viden er igen rettesnor for al tilværelse og adgang til det virkelige livs oplevelse og den hermed forbundne sande lykke.

Fredag

INTRODUKTION TIL DAGENS TEKSTER

Den første tekst skitserer, hvordan ens skæbne kan ses som en form for belæring, for undervisning, og at vi lever her i den fysiske verden, hvor det gør ondt at tænke forkert, fordi det kun er her, at man kan lære at tænke rigtigt.

Martinus kommer sidst i artiklen med nogle ret konkrete anvisninger til, hvad man selv kan gøre for at få en bedre livsindstilling og aktivt arbejde med på den sidste del af ens uddannelse i livets skole.

I forlængelse af det kommer der en kort tekst om de personlige træningsområder, hvor man kan sætte sin vilje ind på at arbejde med på udviklingen af ens mentalitet eller bevidsthed.

Den sidste tekst handler om livets vej og er valgt her, fordi den beskriver hvad det vil sige at være udlært i den livets skole, som vi har beskæftiget os med hele ugen.

Vejen til den sande lykke – KOSMOS NR. 9, 2015

1. *Tryghedens ophør*

Mon der findes mange mennesker, for hvem den daglige tilværelse er noget absolut stabilt, noget absolut lykkeligt? Hvis et menneske skulle svare fuldstændig ærligt og oprigtigt på dette spørgsmål ud fra erfaringer, det har gjort med sig selv og andre, måtte svaret blive benægtende. Menneskene er ikke lykkelige. De er somme tider lykkeligere end til andre tider, men det er ikke nogen stabil tryghed og lykketilstand.

Denne ustabilitet giver sig udtryk på lige så mange måder, som der er mennesker, og den kan begynde allerede i barndommen. Et lille barn bliver måske født hos gode og kærlige forældre, bliver passet og plejet og opdraget under de mest glimrende forhold og har således tilsyneladende de allerbedste betingelser for at komme til at opleve en lykkelig barndom og start i livet. Men pludselig dør moderen, og en tid efter gifter faderen sig igen, og med stedmoderen forandres forholdene i hjemmet. For barnet står tiden før moderens død som en tabt lykke; det kan ikke komme på en god og fortrolig fod med sin nye moder, og det føler, at trygheden i livet er borte. Noget er blevet forgiftet i hjemmets atmosfære, og det kan der være så mange årsager til, det behøver ikke specielt at være stedmoderens skyld. For barnet kan det komme til at betyde en skævhed i dets livsindstilling, en negativitet, som følger det resten af livet, hvis ikke det lykkes at overvinde den. Der er mange andre måder, hvorpå mennesker kan have mistet trygheden og lykkefølelsen allerede i barndommen, og er der mennesker, som ser deres barndom som en særlig tryk og lykkelig periode i deres tilværelse, er det ofte, fordi den står som en lysende kontrast til senere livsperioders oplevelser, hvor utryghed, smerte og skuffelser har gjort deres indtog.

2. *Intet jordmenneske er immunt over for ulykken*

Mange mennesker føler tryghed og lykke en stund i forelskelse, forlovelse og et ægteskabs hvedebrødsdage. Det kan være af kortere eller længere varighed, men så kommer der måske et sammenbrud. Det kan være dødsfald, sygdom, ulykkestilfælde eller den ene parts forelskelse i en anden, der er årsagen, eller det kan

være helt andre årsager. Men trygheden og lykken er i alle tilfælde borte, og katastrofen, sorgen og smerten er kommet i stedet. Og med disse faktorer følger ofte en angst og mistillid til alt og alle, en skuffelse over, at lykken ikke kunne være ved. Også ældre mennesker, der har en relativ lykkelig tilværelse bag sig, kan rammes af sorgerne og ulykkerne i alderdommen, og da virker disse så meget desto mere, hvis mennesket tidligere har været forvænt.

Hvem kan være sikker på at være helt usårlig, helt fri eller immun over for ulykken? Ingen kan sige sig fri. Nogle har den opfattelse, at rigdom og magt gør dem frie, og de kæmper for at opnå disse goder, men før eller senere må de komme til erkendelse af, at lykken ikke kan købes, og at den, der tilsyneladende er mægtig, overlegen og stor, er akkurat lige så afmægtig som alle andre i livets skæbneforhold. Også milliardærer og millionærer og hvem, der på anden måde officielt er denne verdens "store", må opleve utrygheden, bl.a. angsten for pludselig ikke at skulle være "stor" længere, at miste sin magt og position. Sådanne menneskers levevis medfører netop ofte, at de meget lettere end mennesker, der ikke har råd til at spise og drikke så meget, udsætter sig for sygdomme, der kan være dødbringende. Deres lediggang, eller tværtimod deres overanstrengelse for at holde sig på "toppen", giver dårlige nerver, der også medfører sygdom. Endelig kan rigdom og magt heller ikke fritage nogen fra sorger, som opleves i forhold til slægtninge og venner, der pludselig dør, ulykkelig kærlighed, skuffelse over børnene og meget andet. Den rige har sine sorger og bekymringer, og den mindre besiddende såvel som den fattige har sine. Nogle får ulykken som et pludseligt sammenbrud, andre glider lidt efter lidt ind i den, men ingen undgår at opleve den på en eller anden måde.

3. *Livets tilsyneladende uretfærdighed*

Men hvad så med de mennesker, der kalder sig frelste eller hellige? De må vel være en undtagelse? Undtagelsen består i alt fald ikke i, at disse mennesker undgår ulykke, sorger og lidelser. Selv om de går i kirke hver søndag, går regelmæssigt til alters og på andre måder følger en kirkes, en sekts eller en religions dogmer og forskrifter, finder man lige så meget dem blandt sygehuses og hospitalers patienter som deres "ikke-frelste" eller "syndige" medborgere. Og hænder det ikke, at et troende menneske i nødens stund siger: "Hvorfor skulle dette dog netop ramme mig?" Han troede, at han kunne være tryk på grund af sin "hellighed", men kom til at opleve noget ganske andet. Og så er det jo et spørgsmål, om han kan lade være med at blive bitter.

Hvis dette at tilhøre en bestemt race, en tro, en samfundsgruppe, et bestemt alderstrin eller et køn skulle prædestinere nogle mennesker til at være lykkeligere end andre, ville livet være højst uretfærdigt, hvad også mange mennesker synes, det er. Men det er fordi, de ser og bedømmer forholdene ud fra en øjeblikkelig situation, hvis årsager og virkninger de ikke kender. Verden er ikke uretfærdig, og intet menneske oplever mere lidelse, smerte og sorg end noget andet, selv om det tilsyneladende kan se sådan ud. At blive klar over dette er en del af vejen til en varig lykke. Men der kræves mere end det. Er det da virkelig muligt for menneskene at nå frem til en tilværelse uden sorger og lidelser, uden skuffelse og bitterhed, uden sygdom, savn eller smerte? Det er muligt, og det er også muligt for det enkelte menneske allerede nu at begynde at skabe den tilstand, dvs. at skabe de årsager, der engang i fremtiden vil få en sådan tilstand som virkning.

4. *En spirende viden om årsag og virkning*

Det jordiske menneske i almindelighed og forskerne i særdeleshed ved en del om

forhold mellem årsag og virkning. Det er netop en sådan viden, der er med til at adskille den jordiske menneskehed fra dyrene. Men jordmenneskenes viden om årsags- og virkningsforhold, også når det drejer sig om videnskabelig viden, er endnu meget ringe. Den er koncentreret om små lokale felter og om forholdet til den fysiske materie. Det er dog altid en begyndelse, og den vil med tiden, når menneskene har gjort de nødvendige erfaringer, føre dem vidt, ja, den vil faktisk føre dem frem til oplevelsen af den sande lykke.

Det lyder måske mærkeligt, når man tænker på samme menneskeheds situation i øjeblikket, hvor krige, oprør, magtmisbrug, mord, forbrydelser og alle mulige psykiske afsporinger florerer mere end nogen sinde tidligere i menneskehedsens historie. Men hvem har skabt årsagen til disse tilstande? Det har de jordiske mennesker selv. Og hvem vil være i stand til at skabe de årsager, der kan medføre helt andre og nye tilstande? Også de jordiske mennesker selv. Men det kan man jo ikke forvente, at de vil! Man kan ikke forvente, at russerne, amerikanerne, kineserne eller noget andet folk pludselig kun er indstillet på at skabe fred. Nej, det kan man ikke, selv om statsmænd og politikere siger, at det er det, de vil. Men så er situationen vel håbløs? Nej, der er ikke alene håb, der er sikkerhed for, at menneskeheden kommer ud af al sin ulykke og smerte og lidelse. Menneskene i almindelighed er blot ikke i stand til at se det og vide, hvad de skal gøre, de er endnu uden kendskab til livslovene og dermed også til de årsager, der vil bringe freden og lykken som virkninger. Ganske vist er der blevet talt til dem om det, ikke mindst har Kristus gjort det, og med sit liv og sin død, med sit eksempel, vist dem, hvad der er vejen, sandheden og livet. Men de forstod ham ikke, de byggede en dogme- og ceremonireligion op med forsoningslære, frelse og lykke efter døden for de troende, og evig fortabelse og helvedes pine for de vantro. Det kan man naturligvis ikke bebrejde nogen. Thi menneskene må handle ud fra deres forudsætninger, viden og indsigt. De må handle ud fra det udviklingsstrin, hvorpå de står, og de kan ikke tænke og handle anderledes. Men det betyder ikke, at kristendommen ikke har haft sin overordentlig store betydning for menneskehedsens udvikling, især her i vesterlandet.

10. *En ny livsindstilling*

Og hvem er det, der har brug for åndsvidenskaben? Det er de mennesker, i hvis bevidsthed sorger, lidelser og skuffelser har vakt medfølelsesevnen med andre, der har det svært. Altså mennesker, hvis følelsesliv har udviklet sig til en kærlighedsevne ikke blot rettet mod ét væsen af modsat køn, men mod omgivelserne i det hele taget. Dette menneskelige følelsesliv gør dem ikke sentimentale, thi samtidig er deres logiske sans, deres evne til at tænke og få overblik over årsager og virkninger, også udviklet. Disse mennesker er modne til at lære at tænke logisk ikke blot på fysiske, men også på åndelige områder. Og sådanne mennesker vil der blive flere og flere af i fremtiden. Det vil medføre en kursændring i videnskabelig retning inden for mentale og åndelige områder. Ikke i den betydning, at det er en videnskab, som er forbeholdt mennesker med en bestemt uddannelse. Man kan snarere sige, at de mennesker, der vil være modtagelige for den kosmiske logik, er de mennesker, livet selv har uddannet. Det er dem, der har været igennem store vanskeligheder og er begyndt at føle, hvad der absolut ikke kan betale sig.

En ny form for tryghedsfølelse vil vokse frem i disse menneskers sind. De vil ikke være bange for døden, thi de vil lære at forstå, at der ingen død findes, men blot forandring fra én tilstand til en anden, en forvandling gennem reinkarnation eller genfødsel, der i sig selv er en udvikling. Og denne udvikling vil med tiden føre mennesket frem til en tilstand, der er den sande lykke, idet den vil

være blottet for utryghed, for sygdom og skuffelse og for alle de former for ulykker, der plager vor tids menneskehed. Denne kommende tilstand vil ikke opnås gennem mirakler, og heller ikke gennem en "forsoning" med en vred gud. Guddommen er den første til at vide, at intet væsen i øjeblikket kan være anderledes, end det er. Denne viden vil menneskene også tilegne sig. Og det vil hjælpe dem til at tilgive deres næste og ikke forlange, at han skal tænke eller handle ud fra erfaringer, han endnu ikke har gjort. Men når det nu er mod en selv, der bliver handlet "uretfærdigt"? Da betyder det noget at have lært at forstå loven om årsag og virkning i skæbnedannelsens og reinkarnationens perspektiv. Når man ved, at der ikke kan hænde en noget som helst andet end det, man selv er den inderste årsag til, og at man selv i dette eller tidligere liv har sået den skæbne, man nu må høste, så er der ingen at blive vred på. De andre, som man før kritiserede, og som man hadede, afskyede eller foragtede, ses som redskaber, der af Forsynet bruges til, at man gennem dem høster, som man har sået. Ikke som straf, men som belæring og undervisning i, hvad der kan betale sig, og hvad der ikke kan betale sig, hvis man vil være menneske. Lykken opnås lidt efter lidt gennem den forandring, der sker med menneskets sind. Thi den virkelige lykke er en bevidsthedstilstand uafhængig af de ydre forhold.

11. *Fra "korsfæstelse" til "opstandelse"*

De jordiske menneskers historie er egentlig en korsfæstelsens historie, thi hver gang et jordisk menneske på ny inkarnerer i fysisk materie eller får et nyt fysisk legeme, er dets bevidsthed "fastnaglet" til det "kors", som nævnte legeme udgør. Men kunne mennesket da ikke udvikles blot ved at leve i åndelige verdener uden fysisk inkarnation? Nej, indtil mennesket virkelig har lært at tænke i overensstemmelse med livets love, må det inkarnere i fysisk materie, for det er det eneste kosmiske område, hvor det gør ondt at tænke forkert. Og det er denne lærdom, denne undervisning, der efterhånden lærer det at tænke rigtigt. Intet som helst af den modgang og de besværligheder, De eventuelt møder, er forårsaget af andre end Dem selv. Det gælder sorger og skuffelser, og det gælder sygdomme. Men hvis De prøver at bære Deres skæbne med tålmodighed, der hvor den ikke i øjeblikket kan ændres, og hvis De samtidig prøver at arbejde med Dem selv, at ændre Deres vaner lidt efter lidt i en mere menneskelig retning, så vil De mærke, hvorledes trygheden og lykken kommer indefra i Dem selv. Deres lykke skal ikke være afhængig af et andet menneskes indstilling overfor Dem, men af Deres egen indstilling overfor vedkommende og overfor omgivelserne i det hele taget, hvis De efterhånden kan ændre Deres indstilling fra uvilje, misundelse, skinsyge, irritation, vrede, bitterhed og surhed til velvilje og venlighed og forståelse af, at ingen kan være anderledes, end de er i øjeblikket, og at det ikke er Deres opgave at lave dem om. Det skal livet nok sørge for. Det, der er Deres opgave, er at være med til at lave Dem selv om, og selv om det er svært, har modellen for "det rigtige menneske" eller "mennesket i Guds billede", Kristus, også her lært Dem en metode, der kan være til stor gavn, og det er bønnen. Igennem Deres forhold til den evige Guddom vil De efterhånden kunne opnå en indre tryghed, der vil hjælpe Dem i en hvilken som helst situation. Da er Deres "korsfæstelse" ved at blive "opstandelse", da bliver Deres korsformede organisme et kærlighedens lyscenter, og lykken bliver noget, der skabes ved Deres tanker og handlinger og tilstedeværelse. Og den bliver noget, De sår; og som et menneske sår, skal det høste.

Fra et foredrag af Martinus afholdt i Kosmos Ferieby, søndag den 6. juli 1947. Manuskript til foredrag bearbejdet af Mogens Møller. Første gang bragt i *Kosmos* nr. 21, 1968. Artikel-id: M2456.
© Martinus Institut 1981, www.martinus.dk

Personlige træningsområder

I et indlæg i *Kosmos* nr. 3 fra 1933 anviser Martinus nogle områder, hvor vi alle med stort udbytte kan træne os i udvikling af vores egen mentalitet ved at sætte vores viljekraft ind på det:

- Udslet begrebet “fjender” af din bevidsthed.
- Tag aldrig til genmæle over for vrede, bagtalelse eller andre former for ubehag, der er rettet imod dig.
- Sig aldrig selv noget ondt om nogen eller noget.
- Vær absolut sand eller ærlig i alle livets forhold.
- Vær absolut upåvirkelig af smiger, ros eller dadel.
- Vær aldrig med til at dræbe, såre eller lemlæste.
- Lad aldrig din tanke afvige fra at beskæftige sig med, på hvilken måde du absolut bedst kan tjene dine medvæsener, da udfører du den allerhøjeste form for yoga eller den fuldkomneste træning af den del af udviklingen, der er stillet inden for din viljes rækkevidde, og som i forbindelse med den øvrige del af livets egen bearbejdning af din natur sluttelig vil føre dig til den moralske genialitet eller skabe dig om til at udgøre det fuldkomne væsen eller et “gudemenneske”.

SMÅBOG NR. 25 – *Vejen til Paradis*

KAP. 56 *Livets vej eller vejen til paradiset*

Vi er hermed nået til vejs ende med dette vort lille kortfattede overblik over livets vej eller vejen til paradiset. Vi har igennem nævnte overblik fået en lille indsigt i, hvorledes væsenerne nødvendigvis en tid må leve i to verdener, den åndelige verden, som er den primære og hjemstedet for alle levende væseners livsoplevelse og skabelse, og den fysiske verden som en livsvigtig tilbygget sfære, hvis materie er materialet for Guds skabelse af de levende væseners omdannelse til at blive ham selv lig. Uden denne materie ville al skabelse af bevidsthed, som vi har set, være en umulighed. Det er derfor en livsbetingelse for de levende væsener for en tid at inkarnere i denne materie, for her, som vi også før har påpeget, at kunne opleve, hvordan deres væremåde skal være, og hvordan den ikke skal være, for at de derigennem kan blive dygtiggjorte i oplevelsen og praktiseringen af dette: at være *ét med Gud*. Reinkarnationen eller væsenernes lange række af fysiske jordliv bliver derfor her synlig som Guddommens store og brede landevej frem til hans eget strålende og evige paradiset på alvisdommens, alkærlighedens og almagtens højeste tinder. Her i dette altoverstrålende højeste paradiset er vi ved endemålet for alt livs bevægelse imod lysets tinder eller den evige Fader. Der findes ikke noget som helst levende væsen i det fysiske verdensalt, som ikke er på denne vej, der fører til dette alle væseners guddommelige hjemsted. Denne livets vej er umådelig lang, men vi har set, at der er sørget godt for den trætte vandrer, der skal passere den. Her forekommer mange herberger, som er anlagt i samme glædens og lykkens stil som Faderhjemmet eller Guds eget paradiset, der er målet for alle rejsende, der passerer denne guddommelige vej. Her kan den betrængte vandrende gudesøn overnatte, hvile ud og nyde hele den faderlige kærligheds livsvarme og velvære. Her kan han få udskiftet sit slidte og affældige fysiske “befordringsmiddel”, ja, få helt nyt rejseudstyr, så han frisk og med nyt livsmod atter kan begive sig ud på en ny etape til det næste herberg og således

fortsættende fra herberg til herberg på den lange rejse mod livseventyrets store åbenbaring eller løsningen på livsmysteriet eller verdensaltets gåde. De fysiske jordliv er det levende væsens vandringsetaper imellem herbergerne. Disse er igen det samme som det levende væsens åndelige tilværelse eller ophold i paradiset imellem dets fysiske jordliv. Vi har allerede set, hvad disse paradiser betyder for det levende væsen. Det får her lov til for en lille tid at afkaste rejseballastens tunge, mentale byrder, sorger og bekymringer, lidelser og besværligheder og bliver iklædt sin himmelske fyrstedragt: fredens, glædens og lykkens lysglorie samtidigt med, at det her får lov til at leve i sin foreløbige allerhøjeste ønsketilværelses opfyldelse. Og efter således at have dvælet i Faderens kærlighed og blevet gennemstrømmet af nyt livsmod og fået nye guddommelige kræfter, ny fysisk organisme eller befordringsmiddel kan den evige gudesøn atter begive sig på rejse i den fysiske verden og tilbagelægge etappen til det næste herbergs faderlige velsignelse. Og således fortsætter han videre og videre ad den lange kosmiske livsvej frem til sit endelige, altoverstrålende himmelske hjem hos sin evige Fader og havner i dennes direkte velsignelse og kærtegn. Det er denne Guddommens modtagelse af sin hjemvendte søn, vi kender under begrebet: den store fødsel.

KAP. 57 *Livets højeste paradís*

Den foran nævnte store fødsel er en åndelig proces, gennem hvilken det herfor igennem jordlivene udviklede og modne menneske får åbnet sine latente kosmiske sansevner. Og med disse evners udfoldelse bliver det nu totalt suverænt i kosmisk viden og livsopfattelse. Det er blevet sin egen urokkelige kosmiske lyskilde. Og hermed er det nået frem til ved egne sanser at opleve sin udødelighed, sin identitet som gudesøn og sit guddommelige broderskab med alle levende væsener. Det elsker alt og alle. Dets fysiske liv og normale skæbne er blevet ét med dets ønsketilværelse eller paradís. Det er blevet til mennesket i Guds billede efter hans lignelse. I denne tilstand er det nået frem til at leve i opfyldelsen af den største af alle ønsketilværelser: dette at være ét med den evige Fader i hans alvisdom, alkærlighed og almagt. Når mennesket eller gudesønnen er nået frem til denne fuldkomne tilværelse, behøver det ikke mere at forlade den åndelige verden eller sit sande, permanente paradís for at lade sig føde i fysisk materie. Det har nu lært at tænke hundrede procent logisk både i skabelse af væremåde og anden skabelse og er dermed tilsvarende hundrede procent kvalificeret til at skabe i den åndelige materie. Det kan derfor nu fortsætte sin tilværelse i spiral-kredsløbets højeste åndelige verdener. Her kan det uhindret manifestere hele sin genialitet i intellektualitets- og kærlighedsudfoldelse og nyde den heraf affødte kulminerende skaberglæde. Det kan ikke fejle mere. Det er udlært i livets skole. Det er selv blevet paradísisk i praktisk virkelighed. Og på denne virkelighed hviler dets paradís, der nu er blevet permanent, idet væsenet ikke mere er underkastet reinkarnationen eller genfødslerne. Det ser vågen dagsbevidst Gud i alle væsener og ting. I kraft af dets kulminerende kosmiske viden og kunnen i kærlighedsskabelse udgør det sammen med ligesindede væsener Guddommens skabende og kærtegnende bevidsthedsorganer. Det er ved hjælp af dem, at han indblæser livets ånde eller sin egen bevidsthed i fremtidige verdener og kloders levende væsener, udløser ideerne til deres organismer, former og skikkelser. I de højeste åndelige verdener, hvor væsenerne således er fri af reinkarnationen og kulminerer i fuldkommen logisk tænkning og skabelse, kan de uhindret, som før nævnt, udfolde hele deres kosmiske bevidstheds genialitet i den materie, der automatisk lystrer tanken, ønsket og viljen uden nogen som helst hjælp af ydre foreteelser. Og her kan de vandre i selve Guds egen erindrings- og dagsbevidsthedssfære. Fremmede kloder og verdener med deres eventyrlige detaljer og forete-

elser, former for menneskeheder, dyreverdener og vegetabiliske livsudfoldelser toner her frem for den undrende gudesøns kosmiske syn. I kraft af hans identitet med evigheden bliver fortid og fremtid til nutid, på hans viljes bud. Han vandrer igennem soles kulmination af ild, lige så vel som igennem planeters bundfrosne oceaner eller isterræner. I kraft af hans kosmiske suverænitet og særlige materiestans er han immun over for alt tids- og rumdimensionelt. På samme måde vandrer han lige så let igennem atomverdenens mest fortættede område som igennem verdensaltets tomrum. Da han er immun over for størrelser, vandrer han lige så let i makrokosmiske og mikrokosmiske verdener som i sin egen mellemkosmiske hjemstavn. Han oplever ligeledes med lethed tusinder af kilometer som én meter og én meter som tusinder af kilometer. Derfor bliver én dag for denne gudesøn, som er ét med Faderen, som tusinde år og tusinde år som én dag. Her er Guddommens skabelse af mennesket i sit billede fuldbragt. Det er blevet vejen, sandheden og livet. Dets tilværelse eller væremåde danner Guddommens altgennemtrængende stråleglorie.

Og således vandrer hvert eneste ufærdigt levende væsen i dag på vejen til paradiset og vil en dag ved den lange vejs ende blive modtaget af den evige Fader, verdensaltets Guddom. Og i hans kærlige favntag og velsignelse, ét med hans ånds strålevæld, vil det funkke og lyse hans alvisdom, alkærlighed og almagt fra livets tinder ud over verdener, sole og mælkeveje.
